

FORTUL

***Cartea I din
Mercenarii Planurilor***

H.C. ANDREI

Înălțarea și decăderea regatelor mercenarilor interplanari

Mercenariatul interdimensional este o instituție cu fundații bine stabilite în timp. Mercenarii au fost folosiți în războaie încă de la începuturile primelor treceri interplanare.

Unii sunt de părere că mercenarii au început ca exploratori a portalurilor între Domenii, când trecerile erau necunoscute și instabile. Destinațiile lor puteau fi în planuri infernale sau periculoase. Pe măsură ce rasele Domeniilor se întâlneau aveau nevoie de războinici, diplomați, intermediari care lucrau pentru plată, fără să le pese de apartenența la o anumită rasă, credință sau Domeniu.

Odată cu formarea orașelor-stat nod sau interplanare și noi descoperiri mercenarii au devenit tot mai bine văzuți deoarece legăturile dintre Domenii se transformau în rute de comerț pe care era nevoie de protecție. Economia orașelor-stat duduia. Bandele de mercenari se întăreau, cu ajutorul magicienilor și armelor magice sau magteh puteau distruge armate întregi.

Interesele orașelor-stat erau servite deoarece mercenarii îi ajutau să aducă sub controlul lor teritorii întregi care le mărgineau în interiorul Domeniilor. În schimbul unor concesiuni economice sau sub amenințarea mercenarilor.

Casta mercenarilor și-a atins apogeul când Puterile și agenții lor au început să folosească companiile de mercenari în războaiele dintre ele. Era mult mai simplu să folosească bande de mercenari bine antrenați și bine echipați decât propriile forțe. Și mercenarii nu aveau alt crez decât plata pentru serviciile lor.

În acele timpuri contractele dintre mercenari deveniseră geas, care obligau părțile magic, neputând fi desfăcute. Bandele de mercenari deveniseră armate de militari profesioniști, căliți în focul bătăliilor, întăriți cu magii puternice. Ajunseseră să dicteze pe lumi mai înapoiate. Și pe măsură ce

timpul trecea mercenarii deveneau din ce în ce mai organizați, devenind armate multirasiale, cosmopolite, taberele lor adevărate lumi în miniatură.

Jar at Sur, campion al uriașilor înghețați și-a creat o companie de mercenari formată din uriași, hymiri, giganți abysali și demizei. Cu ușurință au absorbit alte companii și cucerit un teritoriu întins. Până la urmă au cucerit întreaga lume și au tot strâns războinici capabili, până și zeii au început să simtă teamă față de puterea lor.

Și alte bande de mercenari îi urmară exemplul. Cucerind teritorii întinse, pe care ar fi trebuit să le apere.

Înființând regate ale mercenarilor.

Recrutorii regatelor mercenarilor ajunseseră să recruteze din toate rasele și Domeniile. Alte bande înființară adevărate școli pentru antrenarea ucenicilor transformându-i în războinici profesioniști care făceau cât greutatea lor în aur. Școlile mercenarilor deveniră faimoase în Domenii.

Diferite bande de mercenari se specializau în diferite stiluri de luptă.

De exemplu legendarul Magnus Ochi de Foc își concentrase banda pe vrăjitori și alți practicanți a Artelor Oculte și soldați doar ca auxiliari. Alfe, Stăpânul Bestiilor își creează o armată de bestii de luptă aduse din toate dimensiunile.

Mercenarii continuară să devină tot mai puternici. Bandele se transformaseră în regate, case care creeau o legătură puternică între membrii lor. Și armatele lor continuau să se mărească devenind forțe printre Domenii. Atât de puternice încât deveniră o amenințare pentru întregi Domenii. Și pentru orașele-stat Nod care îi sprijiniseră multă vreme.

În special Olynt, Tegara, Nysa care erau orașe mai noi și se temeau de armatele mercenarilor care nu mai țineau seama de vechile acorduri. Lor li se adăugară vechile orașe Tyr, Sardes și Kaset. Li se alăturară și lumi. În special Nyssara unde populația suferise din cauza mercenarilor.

Se hotărâră să apeleze la Puteri. Să le facă să înțeleagă că armatele mercenarilor se transformaseră în armate de bandiți care prădau nestingherite Domeniile fără pic de respect.

Puterile auzisese dar neputând interveni direct au recurs la o stratagemă. Au asmuțit, sau mai degrabă ademenit, Puterile Iadurilor împotriva regatelor mercenarilor.

Și îndepărtară Gardienii care de obicei aveau grijă de integritatea Domeniilor.

Hoardele Iadurilor năvăliră ca un tăvălug peste armatele mercenarilor. Care se apărară cu înverșunare și măcelăriră valurile de creaturi ale Abysului. Dar degeaba, Iadurile se deschiseseră și se revărsau fără sfârșit. Diavolii se rostogoliră peste ei distrugându-i. Aproape toate regatele mercenarilor fură năpădite de armatele Iadurilor.

Și mercenarii care vrură să se retragă își găsiră căile blocate de armatele ridicate de orașele Nod dintre Domenii.

Mercenarii fură măcelăriți.

După care armatele unite ale orașelor-stat își continuă lupta distrugând și regatele mai mici ale mercenarilor. Distrugând pentru totdeauna amenințarea regatelor interplanare de mercenari.

Mercenariatul interplanar a continuat să existe, fiind folosiți de către facțiuni, dar niciodată nu au mai avut atâta putere ca pe vremea Regatelor. Și acum există bande de mercenari. Unele școli încă există, antrenând războinici pentru pericolele Domeniilor. Iar mercenarii, ca și orașele-stat, țin minte istoria și nu au mai fost niciodată încercări de-a fi construite regate ale mercenarilor.

- Anro Sysnar, istoric al orașului-nod Sardes

FORTUL

CARTEA I din Mercenarii Planurilor

de H.C. Andrei

I

Vârtejul de lumină unduitoare lăsa să treacă șapte ființe.

Murdari și obosiți, mercenarii sub comanda lui Darr tocmai se întorceau dintr-o misiune periculoasă și hotărâseră, sau mai degrabă fuseseră nevoiți, să folosească ca stație de tranzit unul dintre avanposturile secrete ale Legiunii.

Locul nu se dovedea exact ce crezuseră.

Arkady își lumină mâna pentru a străpunge bezna ce-i înconjura. Imediat alte două lumini i se alăturară, una din vârful unui sceptru, cealaltă provenind de la un luminoglob aprins în grabă.

Mercenarii se transportaseră într-o sală circulară, largă, cu pereții acoperiți de rune.

În mijlocul sălii se afla platforma pentru translocare, sau alte mijloace de călătorie vrăjitoarească aflate la îndemâna călătorilor interplanari. Restul sălii, lipsit de orice mobilier sau structură în afara unui pilon asănător cu un totem, înalt cam cât un om matur, plin de basoreliefuri și simboluri magice, care controla mijlocul de călătorie vrăjitoresc. Totemul se găsea lângă platformă, în partea opusă ușii.

În jurul platformei rotunde se aflau împrăștiate cel puțin o duzină de cadavre, greu de observat în lumina slabă aruncată de aventurieri. Și unele păreau a aparține ființelor Iadurilor sau bestii de luptă.

Îi luă doar o secundă lui Darr să analizeze situația:

„Formație defensivă!”

Mercenarii știau exact ce trebuiau să facă. Doi dezactivară câmpul de susținere care făcea să plutească platforma de transport materiale. O platformă dreptunghiulară, cu un totem de control în centru și cu marginile puțin ridicate, din piatră pură. Rune erau înscrise pe fiecare latură și pe fundul platformei. Cutii de depozitare, săculeți de transport și două cutii lungi ocupau platforma. Alte două totemuri mai mici sculptate în partea din față a platformei, cu pietre magice încrustate în ele și tot felul de scrieri ciudate acoperindu-le, adăposteau rezervorul de vrăji a aventurierilor și magia de protecție a platformei.

Odată ce platforma atinse podeaua, ursoidul Boro atinse runa ridicând scutul magic pe o rază de trei metri. Ceilalți mercenari făcură cerc, cu armele pregătite de luptă.

„Ai spus că locul ăsta e sigur!” îi reproșă Darr lui Arkady arătându-i cadavrele.

„Este o afurisită de locație ascunsă a Legiunii. Cine ar fi destul de tâmpit să atace un avanpost a Legiunii.”

„Nu știu, dar cineva a făcut-o. Nu avem timp de discuții. Boro, echipă cu Arkady și Teea. Skar ia-l pe Cagn27. Vreau să cercetați situația. Astera, încearcă să vezi dacă găsești o metodă de a pleca de aici. Știți rutina. Plecați!”

Întradevăr, aventurierii cunoșteau rutina. Mai ales pentru situații neobișnuite când se trezeau în locații necunoscute. De-a lungul timpului unii dintre ei se aflaseră în situații în care se văzuseră nevoiți să exploreze subterane sau vase vechi, ruine în Domenii.

Odată ce luminară ca lumea sala, cu ajutorul unei sfere strălucitoare aduse în existență de Astera, văzură că exista o singură ieșire.

O ușa formată din două bucăți care se găseau retrase doar pe jumătate în pereți. Aventurierii se preocupă mai întâi să identifice cadavrele din încăperea de tranzit.

Erau trei legionari purtând armurile și însemne de războinici, restul ființe demonice de luptă. Varietăți fiind cei înalți, subțiri, cu

brațe lamă și patrupezi mari groși ca butoaiele, plini de mușchi, asemănători cu urșii, numiți quntari.

După urmele de pe corpuri demonii fuseseră uciși cu magie și arme cu quass. Era clar după numărul cadavrelor că apărătorii se luptaseră până la ultima suflare și făcuseră ravagii printre atacatori. Și după o scurtă investigație magică Arkady își dădu seama că nu erau morți de mai mult de o zi. Vrajiile platformei nu detectară semne de viață în jur, dar magia folosită era slabă și nu întotdeauna te puteai baza pe ea.

Cât timp restul aventurierilor cercetau încăperea Boro împreună cu războinicul rys, Skar păziseră ușa. Nu se știa niciodată.

Lumina arăta un coridor întins, pustiu, pornind de la sala de tranzit, cu o serie de uși pe fiecare parte.

În spatele cărora se dovediră a fi doar magazii, cămăruțe de tranzit unde călătorii se puteau odihni și o cameră largă cu o masă rotundă în centru, probabil pentru negocieri.

Peste tot găsiră cadavre de demoni, creaturi demonice de luptă și cadavre de pitici purtând livierele de servitori în Legiune. Pe locuri se aflau și războinici a Legiunii, când îi căutară nu găsiră nici o armă asupra lor.

Dar nu găsiră nici o ființă în viață.

Înaintară cu grijă sub lumina aruncată de proiectorul lui Cagn²⁷ și luminoglobul lui Boro. Arkady prefera să-și folosească puterile sondând teritoriul în fața lor prin mijloace magice, atent la orice aură care ar fi dat de gol creaturile Iadurilor.

Avanpostul era un loc întunecat, macabru, acoperit în diferitele tipuri de sânge a celor ce-și pierduseră viața. Din loc în loc cadavrele soldaților Legiunii sau a ființelor demonice.

Pentru aventurieri însă nu era mai înspăimântător decât alte locuri ciudate pe care le vizitaseră așa că cu toate că înaintau cu grijă nu erau înfricoșați.

În fapt Arkady și Skar doreau o confruntare, legăturile lor cu Legiunea erau mai strânse decât a celorlalți și vroiau răzbunare.

Fugit de pe una din lumiile rysiilor din pricina sărăciei, Skar se înrolase într-o companie de mercenari, care fusese decimată la scurt timp după. El supraviețuise și se alăturase Legiunii, luptase în diferite războaie în slujba lor urcând în rang până ce părăsise rândurile lor pentru a deveni din nou mercenar. De atunci trecuse ceva timp dar legătura cu Legiunea rămăsese puternică. Datora mult Legiunii. Prea mult ca să lase ceea ce se întâmplase aici nepedepsit.

Arkady pe altă parte nu făcea parte din Legiune dar avea mulți prieteni care făceau parte din ea, luptase alături de ei de-a lungul și latul Domeniilor timp de zeci de ani de când părăsise orașul-lume natal. Le cunoștea bine bazele, comenzile magice și protocoalele pentru situații de urgență.

În camera porții Astera îi explica lui Darr imposibilitatea de-a activa portalul interdimensional din nou. Avanpostul dispunea de propriul mijloc de translocare, și funcționa, dar se părea că nu dispunea de energie, ca și cum cineva ar fi supt toată puterea în altă parte.

Orice încercare de divinare se lovea de-o interferență magică puternică. La fel și încercarea de deschidere a portalului către alte Domenii. Teea pornise unitatea de scanare a platformei de transport, senzorii pasivi detectau o sursă energetică slabă undeva sub ei dar nu o puteau da o localizare exactă. Existau o serie de emanații puternice, de natură magică, care deregla echipamentele și îngreunau comunicarea cu echipele.

La prima intrersecție echipele se despărțiră, Arkady alegând să continue pe același nivel cu echipa sa, în timp ce Skar și Cagn27 urcară pe scară largă tăiată în piatră ce ducea la nivelele superioare.

Pe măsură ce înaintau Arkady își dădu seama că intraseră în zona centrală a avanpostului. Aici, panouri încastate în pereți ofereau o lumină difuză. Neexistând sursă de energie Boro își dădu cu părerea că erau fluorescente.

Găsiră o sală de mese, camere pentru personalul avanpostului și o sală de recreație. Înaintau cu grijă, peste tot corpuri de

demoni, găsiră o grămadă de bestii de luptă, lipsite de inteligență, dar puternice și agile, ce formau carnea de tun a armatelor demonice.

Aventurierii erau atenți, cine știe ce lăsaseră în urmă demonii sau apărătorii fortului. Întâlniseră și-n alte dați viermi sau alte ființe mici care se agățau sau intrau în corpurile țințelor hrănindu-se cu ele din interior. Ca un fel de mine vii lăsate în urmă de armatele Iadurilor. Și nu erau singurele capcane lăsate de ființele Iadurilor, mai lăsau și capcane magice care smulgeau viața din corp sau împietreau pe cei destul de nenorocoși să le declanșeze.

Detectorul formelor de viață ce-l purta Teea arăta că nu erau în pericol. Dar Arkady era prudent, avanpostul era un labirint de coridoare și cine știe ce ascundea în adâncurile sale.

Boro se oprise lângă bucătărie și controla diferitele tipuri de mâncare. Tipic pentru ursoid. Doar când dădu peste trupul bucătarului sfârtecat întoarse capul și ieși afară dezgustat.

Rămăsese în urmă.

Mormăi ceva despre respectul pentru mâncare, și se luă după ceilalți, ursoidul considera întotdeauna că asigurarea proviziilor ca fiind de extremă importanță. Luptai mai bine pe stomacul plin. Clătină capul. Operațiunea fusese o problemă de la început dar mercenarii îndepliniseră obiectivele.

Iar acum în loc să sărbătorească alături de niște ursoaice bine proporționate se pierduseră prin mormântul acesta.

Preluă mirosul lui Arkady.

Și-l urmă. Arkady făcea parte din rasa elfilor sălbatici, așa le spuneau alte rase, numele lor adevărat fiind de nepronunțat de străini. O subrasă a elfilor, cu piele albă și bine făcuți, un pic mai înalți decât oamenii. Renunțaseră la calea pacifistă a majorității elfilor și deveniseră solitari, colindând dimensiunile în clanuri mici cu ajutorul orașelor-lume. Ursoidul vizitase un astfel de oraș și fusese profund impresionat de legătura pe care o formaseră între ei și natură.

Dar în schimb elfii sălbatici luptau împotriva celor care desacrau natura cu o furie rar întâlnită, folosindu-și puterile

magice. Legătura lor cu natura devenea o armă puternică, capabilă de-a distruge armate întregi dintr-o singură suflare.

Văzuse regiuni întregi transformate în iaduri verzi, în care nimeni nu avea curaj să intre deoarece magia sălbatică eliberată de elfii albi dădea naștere monștrilor. Monștrii cu adevărat, de zeci de metri înălțime cu piele ca o armură naturală.

Iar Arkady era printre cei mai puternici vrăjitori pe care îi văzuse, capabil de lucruri pe care alți magicieni le-ar fi considerat miracole. Boro l-ar fi urmat oriunde, elful alb îi salvase viața după ce Boro, vânător fiind, fusese atacat de-o groază a tribului său. Una dintre cele puternice, Groazele transformaseră lumea ursoizilor într-un loc unde lupta era un mod de viață, singurul mod prin care rasa sa supraviețuise înainte de-a forma portalurile către alte lumi din Domeniu. Groază gigantică pe care Arkady o distrusese după o bătălie înfiorătoare care și acum aducea un fior în blana sa.

Astfel gândind intră în sala de comandă a avanpostului.

Aici comenzile fortului se dovedeau a fi magtek, amestecate cu cele magice. Teea studia deja coloana centrală a încăperii, din cristal, cu o serie de umflături și găuri.

„Acesta este creierul.” trecu mâna pe care purta apărătoarea de identificare peste coloană. „Sau mă rog cred că era. Acum e mort.”

„Vezi ce e cu el. Ultima oară când am văzut unul din astea un spirit viu îl controla.” o informă Arkady în timp ce studia comenzile magice a fortului și-și dădu seama că erau consumate ca și cum ceva ar fi smuls magia din ele. Și îi era imposibil să folosească magia proprie ca să le trezească la viață din nou.

La nivelul superior cealaltă echipă găsisese o sală dreptunghiulară cu mici suprafețe pătrate de vegetație înconjurată de pietricele, ca și în parcuri. Covoare groase acopereau

pardoseala de piatră și o serie de jilțuri înalte se aflau aliniate de-a lungul pereților.

În centrul încăperii se afla o piramidă mantik. Mantikul fiind un dispozitiv de redare a imaginilor vrăjilor și magiilor de clarviziune. Piramida se sprijinea pe cinci picioare de metal, câte unul la fiecare colț și unul în centru. Picioare înalte de un metru, piramida în sine avea cam tot un metru de la bază la vârf. Fiecare dintre fațete era o oglindă, mată pe moment deoarece ca și restul echipamentelor din fort nu funcționa. La fiecare îmbinare dintre fațete se aflau comenzile runice pentru fațeta respectivă a mantikului.

Cagn²⁷ folosisa un mantik pentru a supraveghea câmpuri de bătălie prin intermediul ochilor, dispozitive magtek de vedere la distanță, știa să folosească dispozitivul. Încercă să reactiveze mantikul dar nu avu noroc. Fusesse complet descărcat.

După pereții laterali a sălii se găsea câte un coridor mărginit de apartamente luxoase. Pentru vizitatorii importanți.

Bătălia pentru fort părea să fi ocolit în mare parte nivelul. Găsiseră doar trei cadavre de monștrii și nici unul de Legionar.

Cu băgare de seamă rysul ieși pe balconul mărginind nivelul.

Fortul, așezat pe marginea unui masiv stâncos, pe jumătate scobit în stâncă, era construit pe mai multe nivele.

În afară era format din balcoane în formă de semicerc ce deveneau tot mai mici pe măsură ce urcau către vârf. Echipa ieșise pe nivelul cel mai de sus, balconul împrejmuț de un zid neted și solid de piatră le dădu posibilitatea să arunce o privire la împrejurimile fortului.

Munții încoronați de zăpadă continuau în spatele fortului, curbându-se undeva la Vest. În față și est se găseau doar delușoare acoperite de o vegetație pipernicită. Desigur și copăcei piperniciți, fără semne de civilizație. De obicei lângă avanposturile Legiunii se găseau comunități, de la mici sătulețe în care locuiau cei ce serveau Legiunea sau lucrau pentru ea, la orașe mărețe.

Aici însă nu se vedea nici un semn de civilizație, nici măcar o stradă sau potecă care să indice drumul la fort.

După temperatură și culoarea vegetației Cagn²⁷ deduse că nimeriseră în mijlocul primăverii. Dar nu știa cu siguranță.

Skar se interesa mai mult de ceea ce se petrecea în fața zidului de la baza fortului. Acesta, spart în mai multe locuri, rămăsese protejat de un câmp de forță care abia strălucea. Și în fața zidului de zece metri înălțime o mulțime de demoni și tot felul de creaturi ciudate se preumblau fără nici o grijă. Majoritatea provenind de prin ținuturile controlate de demoni și haos. Din Iaduri.

Skar se lasă repede înapoia zidului:

„Cred că avem o problemă.”

Centurionul activă vizorul de luptă, calcula puterea câmpului magic de protecție, în comparație cu cea a demonilor. Vroia să vadă ce șanse aveau să spargă câmpul.

Mări imagine pe o creatură stând pe un deal din apropierea zidului, lângă un rug enorm. Go-dao, demon puternic în slujba Abysului, slujind ca general pentru armile necurate. Prezența lui era mai mult decât neliștitoare. Se apucă să numere creaturile dar după ce trecu de o sută o lăsă baltă.

Skar transmisese comandantului cele aflate și inspecta un tun individual de plasmă. Acesta, un scaun de tip cocon se sprijinea de podea pe un picior flexibil iar țeava groasă părea capabilă de distrugerii importante. Poate dacă reușeau să-l pună în stare de funcționare ar fi reușit să doboare ceva demoni cu el. Poate....

Deloc mulțumit Darr se gândea la situația în care fuseseră puși, prinși între perețele de piatră și o hoardă de monștri. Nu era chiar locul pe care l-ar fi ales pentru o vacanță. Îl băgă prin draci pe Arkady cu toate că știa că nu era vina elfului sălbatic.

Trecu pe canalul codat:

„Arkady, unde ești?”

„Centru de control al fortului. Teea a găsit matricea cristalină a avanpostului, se pare că spiritul ce o menținea a murit dar anumite sisteme secundare pot fi reactivate dacă găsim o sursă de energie compatibilă.”

„Nu! N-ai ascultat? Avem o adevărată oștire de demoni în fața fortului.”

Arkady îi făcu semn Teei să se oprească înainte de a răspunde.

„Asta e o problemă.”

„Crezi! Ascultă, crezi că ne putem instala acolo unde sunteți voi. Dacă e punctul de control al fortului...”

„Asta vroiam să sugerez și eu. E loc destul și acces la diferite nivele. Plus controlul de apărare a structurii. Cred că există apărări magice care sunt încă active, dar pe moment sunt adormite.”

„Venim acum.” zise războinicul dorian.

„Vă așteptăm. Urmați locatorul Teei.”

Până ajunseră la ei Arkady și Boro curățaseră centrul de control și o sală alăturată de cadavre și instalaseră surse de lumină în sală. Centrul de control dispunea de ferestre mari protejate cu un fel de jaluzele de cristal întunecat.

Care rămăseseră întregi și obscurau totul ce se petrecea înăuntru. În plus existau blindaje de oțel care se lăsaseră automat peste ferestre.

Rysul coborâse și el, lăsându-l pe Centurion să țină sub supraveghere demonii. Dacă se întâmpla ceva îi avertiza imediat.

„Ședință.” spuse Darr odată ce se adunară.

„Orice cale magică de transport e imposibilă.” începu direct Astera „Toate căile sunt blocate de interferență sau lipsă de putere. Este posibil să deschidem un portal dacă ne îndepărtăm destul de mult de fort dar încă nu știm nimic despre lumea unde ne aflăm. S-ar putea să nu putem deschide portaluri odată ce părăsim zona de intersecție a fortului.”

„Cortexul central e incapacitat pe moment, dacă nu-l repornim nu vom avea răspunsurile la ce s-a întâmplat aici.” Teea folosea senzorii platformei ca să se lege la semnalul trimis de Cagn27 și să pună la dispoziția tuturor o imagine a forțelor demonice.

„Trebuie să găsim o cale să dispărem repede. Șansele sunt foarte mici dacă e să ne luăm la luptă cu ei.” Skar deschisese

compartimentele de depozitare scoțând proviziile pe care le duceau cu ei.

„Sunt de acord.” spuse Darr „Însă trebuie să fim cu băgare de seamă. Să nu trezim interesul cetei de afară. Nu cred că mai avem puterea de-a ne croi drum prin încă o armată de demoni.”

Boro desfăcuse pachetele cu mâncare și se alătură discuției cu gura plină;

„Ar fi bine să găsim sursa de energie.”

„Bine. O echipă caută sursa de energie și alta magazia de arme. Teea rămâne cu mine, să ne ocupăm de creier și de restul comenzilor magice ale fortului. Cagn27, du-te înapoi sus să veghezi asupra demonilor.”

Aventurierii încuviințară și începură să se echipeze.

Până atunci mercenarii purtaseră doar hainele de călătorie. Cum majoritatea armamentelor care se bazau pe muniție materială fuseseră folosite în misiune mai aveau puține arme funcționale. Ceea ce însemna că nu dispuneau de bombe nova, cantități mari de pietre de foc, bombe celeste sau cu fragmentare.

Din nefericire la fel se putea spune despre pistoalele și tunurile de mână care aveau nevoie de cristale reîncărcate energetic ca să poată funcționa. Armele lor ce scui-pau trăznete sau proiectile arzânde zăceau descărcate în cufere.

Skar bombănea în timp ce-și prindea sacul pe spate, cu buzunare pe lateral, unde îndopă pietre de foc și arzătoare. Își pusese armura de luptă flexându-și degetele mânușii oțelite și luă arcul lung, clătinând capul când văzu cât de puține săgeți magice îi rămăseseră.

„Vezi, mai bine cu magia.”

Râse obosit Arkady, misiunea își spusese cuvântul și asupra lui, rămăsese cu destul de puține vrăji pe care le putea folosi fără a recurge la ritualuri complicate. Avea însă să-i i-a puțin timp ca să se refacă.

Boro își alese ce mai rămăsese din armele expendabile, își puse armura sa groasă și tare, prinzând-o bine de trupul său masiv și blănos. Rezistentă la atacuri normale și respingea unele

vrăji directe. Purta și arme albe dar la el se dovedeau a fi secundare în luptă. Purta pumnii Distrugătorului, ca de obicei. Nu se despărțea de ei, erau un dar care însemna mult pentru el.

Astera luă licorile magice și baghetele ei împreună cu câteva talismane și inele magice.

După ce se echipară, cu bombăneli și fețe încordate, aventurierii porniră în explorarea fortului.

Fiecare echipă luase o hartă tip a avanposturilor Legiunii. Din păcate legionarii își modificau extensiv avanposturile așa că nu știau cât de siguri puteau fi de ea.

Arkady și Boro primiseră misiunea de-a căuta Armurăria. Situată undeva la nivelul imediat inferior celui pe care îl ocupa postul de comandă. Coborâra pe o scară răsucită de metal, exista și alt drum mai ocolit dar pe acolo o luase cealaltă echipă.

Scara îi lăsă într-un coridor larg, fără lumină. Întunericul nu prezenta probleme pentru Arkady dar formă o sferă de strălucire care plutea în fața lor. Boro se mișca încet, mirosea aerul încercând să adulmece și alte mirosuri în afara miasmei lăsate de cadavrele în descompunere, și își pusese o bandă magică care îi permitea să vadă în întuneric, totul era de-un albastru violet dar vedea clar detaliile.

„Fii cu băgare de seamă amice, unii s-ar putea să mai fi supraviețuit.” mormăi el ridicând amuleta care i-ar fi indicat prezența energiei Iadurilor.

„Nu cred.” elful sălbatic împinse cu piciorul corpul de carcag mort. „Orice s-ar fi întâmplat aici toți atacatorii par a fi morți.”

„Vre-un ultim sistem de apărare. Nu e agent biologic, aerul e curat. Am verificat. Și handicapații aștia sunt rezistenți la agenți biologici.” ursoidul împinse ușor o ușă, camera dovedindu-se neinteresantă, o închise la loc.

Și Arkady găsi o ușă cu mecanismul de închidere topit de acid, după urmele lăsate. Probabil scuipatul vre-unei bestii abisale. Împinse ușor ușa cu vârful toiagului, Boro acoperindu-l.

„Să vedem ce e înăuntru!”

Încăperea era talmeș-balmeș, cu dulapuri căzute, rafturi distruse. Zeci de sticlute, eprubete și tot felul de aparate de sticlă ciudate împrăștiate peste tot. Pe un colț două alambicuri alchimicale rămăseseră neatrinse. Pe jos zăceau corpuri de legionari, nu războinici, ci după veșminte făcând parte din corpul medical al Legiunii. Lângă, o creatură ciudată, un fel de reptilă zăcea într-o baltă de substanță urât mirositoare. Pereții purtau urme de acid, creatura probabil scupase și înăuntru înainte de-a omorâ săracii medici prinși fără apărare.

„Laborator de alchimie.” citi placa de lângă ușă ursoidul.

„Uite. Are două uși.” Arkady deschise a doua ușă care dădea înapoi în labirintul de coridoare. Imediat cum ieși dădu peste un legionar mort strângând în mână o arbaletă cu puls.

Boro o cercetă, arma era descărcată, fără pic de energie.

„Hai să găsim armurăria aia. Vom avea nevoie de armele de acolo. Echipamentul nostru e descărcat. Și armele auxiliare ne lipsesc aproape cu desăvârșire.”

„Hai să o găsim atunci, nu poate fi departe.” murmură elful strângând toiagul.

Pereții își schimbă textura, de la stâncă la un fel de material organic tare de culoare maro închis. Simboluri magice îi acopereau. Elful sălbatic le recunoscuse. Vraji de apărare a grypizilor. Până acum nu găsiseră cadavre de grypizi. De unde apăruseră?

Atinse cu scârbă peretele, încercând să-i simtă aura.

„Ti-am spus vreodată cât de mult urăsc biotehnologia?” își întrebă cu voce scăzută și plină de dezgust prietenul.

„Doar de zece mii de ori.” pufni ursoidul, instalând un locator la o joncțiune.

Cu toții cunoșteau aversiunea față de bioteh a lui Arkady, pe vremea copilăriei sale se trezise atacat de o creatură a bioteh, mângă vie. Creatura îl „înghițise”, grație puterii sale creease o piele magică care-l protejase, dar fusese nevoit să rămână timp de zile întregi în interiorul creaturii până fusese eliberat de vânătorii trimiși să-l caute, care distruseră creatura.

Cei doi se afundară și mai adânc în labirintul de coridoare.

„Avem vești de la Cagn27.” pârâi comunicatorul.

„Ce s-a întâmplat?” întrebă Arkady.

„Câțiva demoni au atacat câmpul de forță. Nu a fost ceva organizat, doar demoni jucându-se. Câmpul a rezistat.”

„Ne grăbim. Ne grăbim.” mormăi Boro.

„Armurăria nu poate fi departe.” Arkady își băgă capul într-o magazie goală.

Alt corp demonic bloca pasajul, unul mare cu colți lungi și cap întărit parcă ar fi fost spărgător de porți.

Nedorind să-l atingă elful sălbatic folosi telekinezia și-l îndepărtă. Telekinezia era simplu de folosit, pe mâna stângă purta un fel de mânășă cu striatii dintr-un material ca pielea dar care emitea energii magice. Cadou de la Maeștrii Arcanelor. Puterea ei se dovedise folositoare în multe situații. Strânse pumnul și corpul demonului se strânse în sine eliberând mare parte din coridor. Permițându-le să treacă.

„Tot nu înțeleg cum de-au fost demonii aruncați în afară.” îi împărtăși el amicului său blănos.

Boro hârâi aprobându-l, continuând înaintarea.

„Se schimbă decorul.”

Elful sălbatic se grăbi să vadă. Ursoidul grăise adevărul, pereții deveniseră metalici.

Nu departe dădură peste un semn ce-l recunoscuse din prima. Semnul pentru arme în codul propriu al Legiunii.

„Cred că am găsit-o!”

Văzu ușa grea smulsă din perete. De obicei ar fi fost ascunsă sub o iluzie, dar se vedea că nici magia, nici blindajul gros, nu fuseseră un impediment în fața forțelor demonice dezlanțuite.

Aceeași furie se manifestase și înăuntru.

„Parcă a trecut un taifun pe aici!” exclamă ursoidul privind încăperea.

Arkady nu răspunse, se aplecă, cântărind spada ruptă în două pe care o percepușe ca magică. Ceva urme de magie rămăseseră în ea dar lama fusese distrusă în întregime.

„Să mai căutăm un pic. Poate găsim totuși ceva care ne-ar putea fi folositor.”

Amândoi se apucară să cerceteze armurăria.

Arkady găsi spade întărite cu magie, ca să taie adânc în inamic. Aventurierul le puse la loc, armele proprii erau mult mai puternice. Lângă spade găsi un arbalest, după mecanismul de tragere părea că e în stare să zvârle vârfuri la viteze extrem de mari.

„Hei, Boro! Găsește-mi niște vârfuri, am găsit un arbalest greu.”

Ursoidul pufni, cabinetul întreg pe care-l deschisese conținuse prafuri și făcuse greșeala să miroasă unul. Acum strănuta fără oprire. Cu toată gravitatea situației amicul său vrăjitor nu se putu abține să nu pufnească în râs.

Boro aruncă borcanul cu prafuri, care nu se sparse ci doar se rostogoli pe podea până la prima armă distrusă.

„Pe toți zeii, locul ăsta este blestemat. Pfttt...”

„Nu te mai ține de prostii. Căutăm arme.”

„Prafurile alea ar putea foarte bine să fie arme. Doar sunt aici.”

„Atunci e numai bine că le-ai mirosit, nu-i așa țăcănitule. Ține, ia licoarea asta, te va face bine dacă ai luat ceva magic. Și ajută-mă cu mesele astea, e ceva sub ele.”

Odată mesele înlăturate găsiră câteva arme de mână care nu fuseseră distruse. Unele de nerecunoscut chiar și pentru aventurieri.

Altele le recunoșteau, o lance cu vârf magic, un aruncător de quass și ceea ce îl încântă cel mai mult pe Boro, o arbaletă grea care arunca vârfuri arzânde și n-avea nevoie de muniție.

Arkady luă lancea și vârful lung de douăzeci de centimetri deveni sclipitor, încărcat cu energii luminoase ușor verzui. „Funcționează!”

Boro verificase arbaleta, și aceasta era încă în stare de funcționare, și acum controla dulapurile sparte. Trebuiau să mai

fie ceva arme ascunse. Auzindu-l cum pufnește prietenul său îi arată un colț al încăperii.

„Caută acolo, ar trebui să fie un dulap încastrat în piatră.”

Boro găsi dulapul. Dar cineva îl golise înainte. Găsi doar o piatră-soare.

O luă și o arată lui Arkady:

„Să le spunem celor de sus ce am găsit.”

Arkady încuviință și deschise comunicatorul: „Darr. Am găsit armurăria. Dar e un dezastru aici jos. Am reușit să recuperăm foarte puține arme.”

„Luați ce puteți și întoarceți-vă” se auzi răspunsul obosit al dorianului.

Drumul de întoarcere le luă mai puțin, marcaseră calea cu locatoare. La anumite joncțiuni Arkady trăsă proiecții magice, simboluri care dacă erau trecute dădeau semnalul de alarmă pentru cineva cu abilitatea de-a simți magia.

Când ajunseră la centrul improvizat de comandă Skar și Aștera își dădeau raportul. Nu întâlniseră creaturi a Planurilor Inferioare, dar nici supraviețuitori a Legiunii. Majoritatea armelor grele care apărau exteriorul fortului erau distruse. Ajunseseră să vadă porțile grele ale adăpostului dar acestea fuseseră topite de parcă focul Infernului însuși se abătuse peste ele. Dar cei doi reușiseră să bareze mai multe dintre coridoarele care duceau la exterior. Unde nu găsiseră uși pe care să le închidă, dărâmaseră pereții. Sursa de energie pe care o găsiseră la două nivele mai jos era complet epuizată.

Darr stătea lângă Teea murmurând ceva cu privire la un totem magic:

„Teea a detectat o altă sursă de energie undeva adânc sub noi. Nu a reușit încă să discute cu cortexul, memoria cristalină a fost atinsă grav. Se pare că ceva a fost folosit direct asupra lui. Foc infernal.”

„Deci situația noastră rămâne la fel.” Arkady era dezamăgit, sperase ca Teea să obțină ceva informații de la cortex, o cale de ieșire sau măcar să reactiveze o parte a apărărilor moarte pe

moment ale fortului. Sau măcar un jurnal al fortului de unde să poată să-și dea seama ce se întâmplase. Și cum de fuseseră respinși demonii în afara fortificației.

„Vreau ca toți să vă pregătiți pentru o vrajă de Restaurare Totală.” zise Darr.

Magia Restaurării Totale era una greu de legat.

Efectele ei miraculoase puteau aduce pe cineva din pragul morții, sănătos tun sau putea reumple cu energie mistică pe orice mag. Dar în același timp era periculoasă, îl lăsa fără energie pe cel care o lega.

Și mai era un aspect important al problemei în cazul aventurierilor. O magie atât de puternică creea ”valuri” magice, destul de puternice pentru a fi observate și de către un ucenic în ale Artei de la distanță.

„Vom fi detectați de către demoni.” Astera desfășurase mai multe obiecte care o ajutau în magia ritualistică, în jurul ei.

„Nu și dacă ascundem încăperea.” murmură Arkady.

„Cum, crezi că demonii sunt destul de proști încât să nu vadă un gol de asemenea proporții în magie?” Astera trasă un simbol și două orburi verzui luminară încăperea

Darr interveni:

„Oricum ar fi, opțiunile ne sunt limitate cât timp nu putem să ne translocăm. Sfat rapid!”

Mercenarii se așezară la sfat, Cagn²⁷ coborâ și el, lăsând o dronă micuță să-i țină locul și să transmită imaginile din exterior.

Variantele pe care le aveau aventurierii nu erau deloc îmbucurătoare.

Puteau să se baricadeze la etajele superioare și să spere că întăririle Legiunii veneau înainte ca demonii să intre din nou în fort (fiecare avanpost al Legiunii trebuia să trimită rapoarte la intervale prestabilite, dacă raportul nu era primit atunci o echipă de intervenție era trimisă. De fapt avanpostul ar fi trebuit să aibă un mesager de urgență capabil să străbată bariera Domeniilor dar nimeni nu-și putea da seama dacă semnalul de ajutor fusese dat.)

Ar fi putut să încerce să se strecoare pe lângă demoni și să se îndepărteze destul de mult de avanpost în speranța că, câmpul care nu le permitea translocarea să dispară odată cu distanța. Dar atunci rămânea problema necunoașterii teritoriului. S-ar fi putut ca realitatea lumii să nu permită transferul între Domenii la distanță de intersecția unde se găsea fortul.

Sau, în cazul cel mai disperat, să-i atace pe demoni direct distrugând amenințarea și apoi să se îndepărteze. Ultima opțiune era aproape sinucidere, nici măcar nu știau câți demoni erau, Cagn²⁷ numărase peste o sută.

Și aceștia erau doar cei care se vedeau, existau printre demoni și creaturi de luptă a Iadurilor. Creaturi concepute și crescute special pentru luptă. Era un fapt cunoscut că demonii nu călătoreau niciodată singuri, întotdeauna aveau bestii de luptă după ei. Iar bestiile de luptă ale Iadurilor erau cu adevărat înfiorătoare.

După ce discutară între ei hotărârea să meargă, deocamdată, cu prima opțiune.

Și Arkady urma să facă ritualul Magiei Restaurării Totale. Învăluia încăperea cu o magie de întunecare cât timp Astera pregătea ritualul. După ce pentagrama fusese trasată și talismanele așezate în fiecare colț, Arkady se așeză în mijlocul ei și începu să modeleze magia.

Energie magică exista oriunde. Problema era să o poți controla și să o faci să se manifeste în realitate. Pentru Arkady această problemă nu exista, în venele sale magia curgea liberă, nu trebuia să apeleze la trucuri ieftine cum făceau cea mai mare parte a magicienilor.

Văzu involburarea energiei și mâiniile se mișcă trăsând modele, voința sa presă modelul existent, schimbându-l. Văzu vraja trasată ca să împiedice vederea demonilor, pentru el era ca o cortină. Odată ce intră în model forță a altă cortină, întărind-o pe cea deja existentă.

Și apoi modifică valurile de energie forțând o fântână de energie să explodeze în interiorul pentagramei. După care potoli

valurile vârtejului de energie, menținându-le în interiorul pentagramei. Cu ochii magiei văzu cum vârtejul se calmează și făcu o mișcare de deschidere cu mâiniile. Forțând energia în prietenii săi.

Refăcându-le forța vitală.

După ce termină de făcut ritualul se prăbuși pe solul rece al centrului de comandă. Rămas fără vlagă.

Boro sări lângă el cu o licoare în mână. Odată ce o bău se simți mai bine. Teea îl sprijini lângă platformă și-i înmână un infuzor.

„Mulțumesc nu.” murmură elful sălbatic ținând-o de mână „Licoarea își va face efectul în curând și îmi voi reveni.”

„Haide, nu sta să o îmbrobodești pe Teea. Avem de lucru.” Darr îl ajută să se ridice în picioare.

II

Astera, Arkady și Boro urmau să coboare către nivelele inferioare cât timp Skar și Cagn27 urmau să sigileze de tot ieșirile din fort.

Cei trei aventurieri ce coborau la nivelele de jos căutau sursa secundară de energie, așezau lumini difuze care formau o penumbră deloc liniștitoare în coridoarele întunecate ale fortului.

Cagn27 găsi repede primul punct unde ar fi putut întrerupe un eventual atac al demonilor.

„Încolo sunt doar camere de personal și magazine, conform schemelor avanpostului.” spuse el ridicând un braț pe care se afla lansatorul de plasmă.

„Păcat că nu putem recupera nimic din armele ce apărau intrarea, dar acelea au fost lovite cel mai rău.” murmură Skar scoțând un pumnal cu lamă magică pe care îl folosi să taie un cadru blindat de metal după care îl așeză lângă părțile de perete dărâmate de Cagn27 cu arma sa.

„Se pare că ceilalți au reușit să găsească o cale către nivelele inferioare. Dar sunt blocați de-o ușă blindată și o barieră magică.” zise Centurionul topiind o altă bucată de ușă.

Rysul se mulțumi să ridice din umeri:

„Știu ei ce-au de făcut. Hai, mai avem o mulțime de coridoare de închis.”

„Cred că am să plasez și niște dispozitive explozive capcană pentru mai multă siguranță. Dacă demonii vin pe aici, atunci exploziile vor doborâ pereții peste ei.”

„Cât timp nu-i doboară și peste noi.” murmură rysul.

Cât timp ce ei doi închideau coridoare Arkady condusesse echipa până la cele mai adânci nivele săpate în munte ale fortului.

Stăteau în fața ușii de metal, bariera magică fusese relativ ușor de înlăturat. Arkady folosise un rod de anulare magică, spera doar ca descărcarea să fie destul de mică încât să nu atragă atenția creaturilor de afară.

Boro scoase o sabie cu lamă întărită de magie și o împinse în peretele de lângă ușă. Piatra nu rezistă magiei și lama tăie în stâncă cu ușurință. În scurt timp ursoidul decupă ușa din perete.

Arkady își întinse puterea și extrase ușa din perete deschizând drumul.

Cu grijă intrară în coridorul a cărui pereți deveniră din metal cenușiu, acoperiți cu simboluri magice. Și un simbol pe care elful alb îl recunoscuse cu ușurință, îl văzuse de destule ori în tinerețea sa tulburată.

Simbolul pentru închisoare. Ridică toiagul, oprindu-i pe ceilalți:

„Stați. Tocmai am intrat în partea închisă a avanpostului. Aici e închisoarea fortului. Nu cred că demonii au ajuns până aici. Dar s-ar putea să fie „rezidenți” încarcerați aici. Care poate au scăpat odată cu slăbirea protecțiilor magice. Sau vrăji de apărare care încă sunt active și ne-ar ucide într-o clipită. Aici vorbim de vrăji puse de către magicienii Legiunii. Aștia știu ce fac.”

Lumină se formă în jurul mâinii sale și deveni un glob. Care pluti ușor de-a lungul coridorului până ajunse într-o sală rotundă. Văzând prin el Arkady își dădu seama că este vorba de camera gărzilor. Din încăperea rotundă porneau cinci coridoare, la capătul fiecăruia dintre ele aflându-se o celulă. Sfera pluti ușor, urmând comenzile minții lui Arkady, luminând fiecare ușă în parte. Cu toate păreau închise.

Doar atunci Arkady le făcu semn tovarășilor lui să înainteze. Și nu înainte de a-și extinde simțurile testând protecțiile închisorii. Văzu vrăjile de protecție împotriva intrușilor și folosi cuvintele potrivite de comandă ca să le desfacă.

Boro ridică arbalestul și păși în închisoare primul urmat de elful alb. Ultima venea Astera folosindu-și un minim de magie într-o vrajă care le întărea rezistența.

Ochii lor erau mai buni decât imaginea transmisă prin micul sferoid, care deja dispăruse la comanda lui Arkady, văzură un rastel cu arme albe pe-un perete. Pe masa de lângă peretele drept găsiră mai multe documente, unul dintre ele fiind registrul cu prizonierii. Nu apucară să-l frunzărească când un geamăt abia auzit păru să vină din una dintre celule.

Imediat toți trei adoptară pozițiile de luptă.

Arkady nu avea curajul să-și folosească simțurile magice, aici vrăjile de protecție rămăseseră întregi. Dar Astera folosi puterea diademei ei și văzu aura lucrurilor din jur. Sursa de putere venea din celula a cărui coridor era cel central. De unde veni și încă un geamăt care se înregistra mai mult în mințile lor decât ca zgomot.

„Prima oară verificăm celelalte celule să vedem dacă mai sunt și alți prizonieri. Doar după aceea vom lua o decizie.” zise Arkady.

Astera zise încet:

„Nu putem comunica de aici cu Darr. Vrăjile de protecție sunt prea puternice.”

„Du-te și spune-i c-am găsit ceva în închisoare. Să facă bine să coboare aici. Până atunci eu și Boro vedem dacă mai sunt și alți ocupanți pe aici.”

„Bine.”

Cu precauție cei doi aventurieri cercetară celulele. Sistemul de deschidere era destul de ușor mai ales că cheile erau prinse pe un cui lângă masa centrală. Nici nu era nevoie să deschidă ușile, puteau privi înăuntru printr-o oglindă vrăjită. Dar ochii lor erau mai buni. Cel puțin așa credeau aventurierii. Și era adevărat mai ales în cazul vrăjitorului care putea vedea orice acuns sub vrăji de sanctuar, camunflare sau invizibilitate.

Odată ce stabiliră că nu se afla nimeni în celelalte celule se apropiară de cea din mijloc. Acolo nu era nici un fel de oglindă și ușa era ornată cu simboluri magice strălucind puternic.

Nu era o problemă să le dezlege, fuseseră făcute pentru a ține pe cineva înăuntru nu afară, dar aventurierii decisese să-l aștepte pe Darr așa că se așezară la masă cu toate simțurile încordate.

Teea ridică automat pistolul la auzul pașilor grăbiți de lângă Centrul de Comandă, de fapt ea în mod normal nu ar fi auzit nimic, dar purta un aparat de ascultat de origine magtek care amplifică sunetele.

Era doar Darr care verificase protecțiile pe care le pusese împotriva fantomelor, umbrelor și altor ființe demonice care se puteau strecura prin obiecte materiale, deci prin zidurile și pereții fortului. Centrul de comandă nu putea fi penetrat fiind protejat de pereții special construiți și inscripționați cu rune.

Războinicul dorian zâmbi când văzu tehnica ținând arma îndreptată spre el.

„Măcar funcționează?” întrebă el referindu-se la pistol.

„Cred că da. Realitatea de aici permite amestecurile magtek. Și arma mea este magtek. Cred că va funcționa fără probleme. Dar oricum. Ai spus că ai izolat zona.”

„Da. Sigiliile vor ține la distanță orice manifestare demonică care ar trece prin ziduri. Dar după cum ar trebui să știi Teea, când vine vorba de demoni niciodată nu poți fi sigur. Ca și vrăjitorii puterile lor sunt ciudate. De aceea e important de știut dacă arma ta funcționează.”

Fata încuviință cu capul. În timpul misiunii partea ei fusese de suport, fără implicare activă în luptă dar observase ceva ciudat la tovarășii ei de luptă.

Fusese de puțin timp cu banda lui Darr, Teea provenea de pe o lume periferică a Domeniului Fell, o lume care permitea amestecurile magtek, fiind o lume mică și periferică nu existau chiar așa de multe posibilități pentru cineva cu aptitudinile ei. Plecase din satul ei natal cu vise de mărire dar se trezise capturată de o expediție a ata-orcilor însoțiți de spriggani din astral. Ca și sclavă a lor ar fi avut o viață mizeră, și destul de scurtă. Dar fusese salvată de-o bandă de războinici doriani și hymiri care interceptase sclavagiștii. O lăsaseră într-o comunitate doriană.

Acolo o găsisese Darr care îi oferise o șansă în banda sa de mercenari.

Teea nu-i văzuse până atunci în acțiune cu adevărat. Parcă erau diferiți. Știa că aveau droguri de luptă la dispoziție, care îi împiedicau să simtă emoții, luase și ea la un moment dat, dar nu era la fel.

În special Darr și Arkady. De obicei păreau să ia totul ca o glumă dar erau gata să omoare cu sânge rece și să ia decizii care influențau soarta a mii de persoane.

Darr se așezase lângă ea examinând pictogramele de pe tableta din mână ei.

„Cum merge cu cortexul?”

„Este ars rău de tot, dar încerc să extrag cât de multe date pot. Îți spun de pe acum că Legiunea folosește un sistem complicat de criptare a informațiilor. Sunt sisteme materiale, nu teh sau magice. Deci nu pot fi trecute fără cheia materială de deschidere.”

„Știu. Legiunea e învățată să-și protejeze secretele. Vezi dacă totuși poți să scoți ceva. Sau să pornești sistemele defensive ale fortului. Dacă mai funcționează careva.”

„O să încerc. Pot să te întreb ceva Darr?”

„Cum să nu.”

„Tu și Arkady. Nu păreți a fi afectați la fel ca restul, la fel ca noi de întreaga situație, vreau să spun. Până și Cagn27 e mai afectat decât voi și el este pe jumătate mașină.”

„Simplu Teea. Arkady e vrăjitor, și nu orice vrăjitor. Este unul foarte talentat. Pentru el situația noastră este mai mult teoretică. Nu vede moartea și viața așa cum le vedem noi. Astera, cu toată magia ei este un copil pe lângă el. Iar eu sunt dorian. Am fost cu askarii, războinici de elită a rasei mele, sistemul meu psihic și fizic e conceput ca să poată intra în starea de luptă. Nu simt oboseala și alte emoții non-necesare într-o stare de luptă. Askarii sunt antrenați și întăriți pentru a fi experți ucigași. Suntem făcuți pentru a fi un fel de armată formată dintr-o o singură persoană. Și crede-mă asta și suntem. E normal să-ți fie frică Teea. Doar să nu o

lași să te stăpânească. O lași să treacă prin tine și-ți continui misiunea.”

„Înțeleg.” murmură tehnica

Războinicul dorian luă de la brâu un pumnal cu lamă deaptă, mânerul făcut din lemn fier și lama părând a fi mai mult ca un dinte decât din metal. Mânerul era inscripționat cu mai multe glife.

I-l înmână Teei.

„Este Dintele Lupului. Poate trece prin orice piele de demon oricât de groasă ar fi. Până acum ai fost la suport dar în situația actuală va trebui să ai armele potrivite pentru o confruntare cu prietenii noștri de afară. Ai grijă de el.”

„Mulțumesc Darr.”

„Acum hai să vedem ce are Astera de spus.”

„Asteră?”

„Tocmai vine să ne spună ceva.”

„Dar n-a folosit comunicatorul. De unde știi. Nici măcar cu implantul nu pot să o aud.”

„Am unele capacități. Sunt limitate, totuși pot să deosebesc pașii Asterei.” râse tăcut dorianul.

Deschise comunicatorul:

„Skar, Cagn27. Cum o duceți?”

Răspunsul rysului se auzi printre paraziți:

„Dacă vrei să spui cum muncim, atunci să știi că am reușit să blocăm majoritatea coridoarelor care duc la exterior. Până acum n-am găsit semne de infestare demonică. Câțiva spori lăsați în urmă pe ici pe colo dar Cagn27 i-a curățat pe toți. Acum izolăm coridorul principal. După aceea ne ducem la garaje și țarcuri. Poate găsim ceva folositor acolo. Să știți că oricine a invadat locul acesta a făcut o treabă bună, totul este distrus în întregime.”

„Continuați-vă treaba. Vreau toate căiile izolate. Și lăsați câteva cadouri pentru oricine ar vrea să intre. Și nu vreau să-ți aud ironiile Skar.”

Rysul se mulțumi să râdă și închise comunicarea.

Cagn27 aştepta lângă el, nu era prea vorbăreţ. Sistemele sale magtek foloseau un mestec de energii astrale şi archaotek, funcţionând în realităţi ce respingeau tehnologia. El fusese creat, nu născut ca ceilalţi. Partea organică din el fusese o rasă umanoidă asemănătoare oamenilor de pe o lume creată de zei. Dar bătăliile dintre zei distruseseră lumea, el avusese norocul de-a fi găsit, aproape mort, de către un vas inter-domenii al Colecţionarilor care căuta artefacte. Proprietarul vasului, un tekmag, îşi dăduse seama că locuitorii lumii fuseseră modificaţi de zei şi-i făcuse o propunere. Avea să-l salveze cât timp îl servea timp de douăzeci şi cinci de ani. Şi îl salvase. Îmbunătăţindu-l, adăugându-i archaotek şi sisteme suplimentare tek. Transformându-l într-o creaţie magtek. După ce anii de servitudine se terminaseră, Cagn27, cum era numit acum, colindase Domeniile fără vre-un scop precis. Până ce Darr îl luase sub comanda lui în trupele dorienilor. Şi când Darr devenise comandantul unei companii de mercenari, Cagn27 îl urmase.

Aşa că înarmat cu răbdarea unei maşini aştepta, verificând funcţionabilitatea armurii, având în vedere că folosisese o mare parte de energie în tăietorul energetic ca să închidă coridoarele.

Rysul se întoarse privind coridorul întunecat.

„Haide uriaşule, să muncim în timp ce amicii noştri se distrează.”

Şi porni, privirea sa pătrundea cu uşurinţă în întunericul, vraja lăsată de Arkady peste ochii lui permiţându-i să vadă în întuneric, urma să rămână pentru ore întregi. Lansatorul de vârfuri cristaline rămase la brâu dar în mână ţinea o sabie lungă uşor curbată la vârf, cu irizaţii roşiatice.

Cagn27 mormăi ceva de neânţeles şi-l urmă pe coridor. Cu armele pregătite.

Arkady stătea în închisoare. Nu era psionic aşa că nu simţea starea spirituală a încăperii, dar cu toate acestea detecta, mai bine spus mirosea magia vechea care permease locul.

Fortul Legiunii scăpăra cu magie, bătălia produsese tulburări magice ce pur și simplu disrupeau realitatea dar aici jos simțea cu totul altceva.

Ceva antic și corupt. Puterile sale nu-l înșelaseră niciodată. Arkady flexă degetele formând magia de indentificare. O vrajă simplă, greu de sesizat. Dar tocmai fiind atât de slabă nu dezvăluia nimic.

Cu demonii de afară nu avea curajul să încerce mai mult.

Se învinovătea că-i adusese pe aventurieri în Fortul Legiunii. Poate dacă ar fi ales altă haltă pentru părăsirea Domeniului. Fuseseră destule dintre care să aleagă. Dar crezuse că aici vor fi în siguranță, mai ales că misiunea îi lăsase obosiți pe toți.

Iar acum se găseau cu demoni la ușă. Mari. Urâți, răi. Nu sclavi a forțelor demonice, nu creaturi damate. Ci demoni în toată urâtenia și puterea lor.

Deocamdată nu văzuse decât demoni simpli. Puternici, întradevăr, dar fără echipamentele pe care le aveau la dispoziție oștile Iadurilor.

Lăsă să-i scape o râsuflare grea.

Boro veni lângă el cu o privire îngrijorată pe față:

„Simți ceva prietene?”

„Nu Boro. Doar o presiune puternică. Nu văd campionii lor. Oștenii lor de elită. Demonii pe care i-am văzut erau bestii de luptă. Dar de obicei sunt conduse de căptenii demonice. Și campionii lor.”

„Acum te plângi că nu avem inamici destul de puternici.”

„Nu, nu mă plâng amice. Dar mi-e teamă că nu văd o cale de ieșire. Chiar cu puterile noastre unite cum am putea să stăvilim un suvoi de demoni.”

„Ești pesimist. Asta e problema ta.” mormăi Boro „Demonii nu pot intra sau ieși din acest Domeniu. La fel ca și noi.”

„M-aș simți mult mai bine dacă aș ști cu siguranță. S-ar putea ca ei să dețină puterea de-a deschide portaluri. Și atunci să vezi petrecere prietene. Poate ar fi trebuit să încercăm să ne strecurăm cât mai departe de acest loc.”

„Arkady. Te rog. Taci. Mă faci să-mi fie mie frică când vorbești așa.”

Vrăjitorul se mulțumi să formeze o altă vrajă. Simțurile i se ascuțiră. Auzul, văzul, mirosul. Toate deveniră supersensibile. Inclusiv simțul de-a vedea aura celor din jur.

Simți putreziciunea locului.

Ceva emana dinspre celula securizată. Nu-și dădea seama prea bine ce. Bariera închisorii îl oprea să investigheze mai îndeaproape.

Înainte să încerce străpungerea barierei Darr apăru, urmat de Astera.

„Am auzit că cineva a rămas în viață.” zise dorianul.

„Nu știm exact. N-am vrut să deschid porțile celulei. Cine știe ce prizonier e înăuntru.” răspunse Arkady.

Astera flutură un sceptru în direcția ușii acoperite de simbolui.

„Să vedem ce e înăuntru. S-ar putea să fie un legionar care și-a găsit adăpost înăuntru. Unde să fie în siguranță.”

Ursoïdul luă aruncătorul de pe masă:

„Sau s-ar putea să fie un prizonier primejdios care ne va ataca imediat ce deschidem ușa.” mormăi el.

Darr stătu pe gânduri. Putea să încerce să deschidă celula după cum spusese Astera. Dar riscul prezentat de ursoïd era mare. Dacă prizonierul îi ataca ar fi putut să fie nevoiți să folosească magie puternică. Și o dată ce foloseau magia de luptă toți demonii care stăteau în afara fortului ar fi știut.

„Arkady, simți ceva, nu-i așa?”

Elful alb indică celula:

„Ceva este înăuntru. Ceva periculos. Nu e vorba de vre-un membru a Legiunii. Atât măcar pot să-mi dau seama. Din nefericire barierele celulei mă împiedică să-mi dau seama exact ce este înăuntru.”

„Atunci n-avem de ales. Va trebui să deschidem celula. Dar să luăm toate măsurile de precauție posibile. Arkady!”

„Voi încerca. Ar fi de preferat să folosim un dispozitiv magtek.”

„Ca să paralizăm prizonierul?” Boro ridică un cilindru lung încrustat cu rune din tașca sa „Crezi că un rod de paralizie ajunge?”

„Să speră că da. Dar păstrează și paralizatorul neural. Doar în caz.”

Ursoidul mormăi ceva și extrase din tașcă un fel de capișon cu o serie de fire groase țesute în el. Firele străluceau potolit continuând în spatele capișonului într-o țesătură extrem de complexă în care erau prinse diferite pietre strălucitoare.

Capișonul venea pus pe capul persoanei care se dorea a fi menținută în stare de inconștiență. Odată activată plasa, în termeni simpli, mintea era bruiată, până și cel mai simplu gând era imposibil. De obicei erau folosite pentru a imobiliza magicienii ca să nu-și poată forma vrăjile.

„Să începem.” le spuse simplu Darr.

III

Chiar și având acces la protecțiile închisorii ușa se dovedea a fi foarte bine protejată. Astera pregăti scena pentru ritual, întărind vâlul care ascundea închisoarea și trăgând simboluri sacre care ar fi trebuit să țină orice ar fi fost în celulă înăuntru.

Arkady examinase lacătul celului și trasă un simbol ce pluti arzând în aerul din fața ușii. Simbolul se dizolvă lăsând în urmă o serie de rune aprinse pe cadrul ușii.

Alt simbol strălucitor se formă la dorința vrăjitorului elf alb. Alte rune străluciră. De data aceasta pe ușa celulei însăși. Simți forțele ce țineau ușa închisă slăbind.

Aplică al treilea simbol și vraja ce-o ținea închisă se dispersă.

Ușa era deschisă.

Rămăsese doar închizătoarea materială.

Pe care Boro o deschise cu o cheie masivă șlefuită în bronz. Și trase de ușa celulei.

Interiorul era adâncit într-o beznă totală.

Grijuliu, sub acoperirea armei lui Boro și sceptrului Asterei, Arkady lăasă o sferă de lumină să intre în celulă. Urmând-o cu pași mici, strângând toiagul în mâna dreaptă gata să trimită trăznete în orice atacator.

Celula era aproape goală.

În afara unei cuști în formă de cub, ținută deasupra podelei de către patru suporti metalici ușor înclinați ce ieșeau din podea sprijinindu-se câte unul pe fiecare parte laterală a cubului. Suprafața cubului era acoperită de rune și alte simboluri magice. Menite să țină prizonierul înăuntru, fără puteri.

Arkady putea să vadă în interiorul cubului prin anumite procese magie ale cubului însuși. Și ceea ce vedea nu-i plăcea deloc.

Forma energetică părea un glob în continuă mișcare și transformare, cu mai multe tentacole.

Cum cubul îi dădea o stare de somnolență continuă era puțin probabil ca ființa dinăuntru să-l simtă pe Arkady. Vrăjitorul însă nu dorea să i-a riscuri inutile, magia se formă într-un scut, învelindu-l.

Studie cu atenție ființa.

„Este din Domeniile Astrale.” Darr venise lângă el cu mâna strângând mânerul spadei.

„Ne poate ajuta?” Boro se mișcase de-a lungul peretelui cu aruncătorul de vârfuri arzânde în mână.

„S-ar putea. Ființele astrale au puteri ciudate. Și, mai important, de obicei pot tranzita în astral.” Darr se uită la simbolurile ce acopereau pereții cuștii.

„Atunci să încercăm să vorbim cu ea.”

Astera ridică sceptrul:

„Comunicarea este imposibilă cu toate sigiliile. Cineva a vrut să fie a naibii de sigur că orice este ființa va rămâne închisă aici.”

Mișcarea creaturii îi făcu pe toți patru să reentre în poziții de luptă.

Tentaculele se rotiră și deveniră mai groase. Creatura pluti aproape de pereții cuștii provocând sigiliile să lumineze de parcă s-ar fi activat ca răspuns la apropierea creaturii. Apoi urmă o altă strălucire mult mai puternică. Arkady proba ușor pereții ca să vadă dacă putea deschide o comunicare cu creatura fără să întrerupă sigiliile.

Proba declanșă o reacție din partea cuștii.

Descărcarea electrică ar fi prăjit cu ușurință o ființă obișnuită dar Arkady o absorbi și o întoarse împotriva apărării. Înlăturând o vrajă de protecție.

Șuierături ciudate veneau de la comunicatorul lui Boro, Teea încerca să-i contacteze prin interferența închisorii.

La semnul lui Darr, Boro părăsi celula și perimetrul blindat al închisorii. Unde putea comunica cu Teea. S-ar fi putut ca tânara să fie în pericol, dar atunci ar fi folosit un semnal de ajutor.

„Teea. Ce dorești?” mormăi în comunicator

„În primul rând nu mă lăsați singură, locul ăsta e sinistru. Dar Skar vrea să vă vorbească, este jos în garaj și se pare c-au găsit ceva probleme. Stai că ți-l dau, îți zice el. Afară totul e tăcut, ființele demonice par să se războiască între ele.”

„Boro, mă auzi?” vocea rysului îi întrerupse.

„Da Skar. Care este problema?”

„Nu știu ce faceți voi acolo sus dar tocmai ne-am trezit cu vre-o zece demoni ieșind din resturile unei nave aeriene. Cred că erau pe aici de înainte, în gaura lor. Dar acum se mișcă de parcă ar fi auzit ceva. Deocamdată încă se strâng. Cred că în curând vor încerca să se răspândească prin fortăreață.”

Boro gândea ca un soldat: „Câte ieșiri. Puteți să-i țineți acolo?”

„Erau două, dar una am blocat-o. Deci rămâne doar una. Nu știu dacă îi putem elimina pe toți fără să atragem atenția celor de afară. Dar mi-ar plăcea să am un pic de suport magic. Arkady dacă se poate. Ca să-i cășăpim bine. Cagn²⁷ crede că s-ar putea să fie mai mulți nenorociți din aceștia în jur.”

„Bine. Venim acum. Evitați pe cât posibil confruntarea, ascundeți-vă.”

„Doar grăbiți-vă.”

Skar închise comunicatorul și se uită la ceata de creaturi demonice ce ieșea prin carcasa vasului aerian. Erau ființe demonice slabe, prădători de talie mică, un pic mai mari decât un câine lup dar asemănătoare la trăsături. Acoperiți în întregime cu țepi și cu colți-sabie lungi, erau periculoși pentru soldații obișnuiți.

Însă nu și pentru cei doi aventurieri.

Rysul purta armură magică completă, flexibilă, dar extrem de rezistentă în timp ce armura lui Cagn²⁷ era cu greutate distrusă.

Problema lor era alta, șase ființe demonice ieșiră din vasul distrus. Iar aceștia erau războinici înarmați cu iatagane grele și

purtând armuri de metal însângerat. O lovitură de iatagan demonic putea tăia adânc în orice armură, în trecut fuseseră văzuți folosind bombe și licori de luptă. Câteodată purtau arme ascunse.

Și mai rău. Erau inteligenți.

Dovedeau asta mișcându-se încet. Coordonând bestiile.

Cagn27 ridică brațul spre cel mai apropiat războinic, țintiind capul alungit cu trei creascături osoase în sus. Folosind viziera Cagn27 putea trimite un puls de quass cu precizia unui țințaș de elită. Și-l omora imediat pe demonic.

Însă aștepta. Nu dorea să strice planurile lui Darr. Și cum dușmanii cercetau cu grijă garajul cavernos era sigur că restul aventurierilor aveau să ajungă mai repede decât creaturile demonice la locul unde se ascundeau ei.

Boro îi transmisese lui Darr ce se întâmpla, comandantul dorian le comandase imediat aventurierilor să iasă din închisoare. Dacă erau demoni în garaj atunci și Teea s-ar fi putut să fie în pericol.

Odată ușa închisă Astera rămânea să o păzească. Boro pornise la pas rapid să se alăture Teei în camera de comandă.

Darr și Arkady se mișcau neauziți prin coridoarele întortocheate. Arkady își pusese magia la treabă încercând să simtă forțele demonice în timp ce Darr își mișca degetele pe apărătoriile de pe braț treziind la viață energii protectoare în jurul său. Armura ce-o purta avea îmbibate pietre de putere ce-i ofereau anumite calități în luptă.

Și-n timp ce fugeau, atinse mânerul spadei de pe spate, purta un gladius magic la brâu dar nu era arma sa favorită. Pentru asta avea spada de pe spate. Lama dreaptă, cu tăiș pe ambele părți. Mânerul, împodobit cu piatră neagră avea mici încrustații de albastru. Lama strălucea cu putere.

Imediat ce atinse mânerul simți forța armei.

Căci spada numită „Cântecul Vântului” ținea închis un afreet, un demon al aerului, o ființă puternică a cărui simplă prezență în mâna sa îl îndruma în luptă, făcându-l să se miște cu o viteză fenomenală. Dar odată ce-o trăgea din teacă spada simțea nevoia

să se hrănească cu viața dușmanilor umplându-l pe cel ce-o purta cu energie nemăsurată. Oricine purta „Cântecul Vântului” nu se simțea niciodată obosit.

„Unde sunt?” dorianul cobora pasajul larg prin care se ajungea la garaj.

„Încă se țin lângă vasul aerian avariat.” răspunse Skar în șoaptă „Parcă ar aștepta ceva.”

Auzind răspunsul Arkady înclină capul. Ceva nu era în regulă cu situația. De unde apăruseră creaturile demonice pe neașteptate. Și cum de stătuseră ascunse fără să devasteze fortul. Demonii de rang mic erau extrem de proști. Și distructivi, doar animale fără stăpânii lor. Elful alb era paranoic din fire așa că întreaga situație îi mirosea urât.

„Boro, ai ajuns la Teea?” murmură în comunicator.

„Nu încă, dar sunt aproape.”

„Când ajungi fii cu ochii în patru și rămâi mereu alături de ea. Trebuie să o ținem în siguranță.”

Darr confirmă ordinul, Boro era prieten bun cu Arkady dar până la urmă Darr comanda banda și avea ultimul cuvânt.

Câinii demonici erau înceți la minte dar compensau prin alte simțuri. Și unul prinse mirosul lui Skar. Răgetul lui îi alertă pe ceilalți. Inclusiv pe războinicii demonici.

Care își ridicară armele studiind cu atenție caverna. Sângeriții aveau ochii buni, patru de fapt, vedeau în spectre imposibile pentru oameni. Unul dintre ele detecta sursele de căldură. Și detectară căldura emisă de rys.

Cagn²⁷ poziționează brațul cu aruncător și proiectilul de quass explodează fața războinicului. Apoi fără grabă ieși în fața celorlalți.

Rysul sări cu agilitate peste vehicolul răsturnat după care se ascunseseră. Spada sa stralucea cu energie și tăie curat capul câinelui demonic prea curios. După care făcu o piruetă prin aer atacând următorul războinic. Scutul său de mână opri iataganul și sabia tăie cu precizie brațul. Lăsând în urmă un ciot la care ființa demonică se uita cu mirare. Uimirea-i fu de scurtă durată, lama spadei reveni ca un fulger retezându-i capul.

Câinele demonic ateriză pe rys doborându-l, colți clămpănind la o palmă de fața sa.

Cagn27 nu putea să-l ajute. Avea propriile probleme, buzduganul său zdrobise un câine demonic dar doi războinici îl încolțiseră, iataganele zgâriaseră armura și nu dorea să-i testeze prea mult rezistența împotriva armelor demonice.

Prinse cu pumnul brațul creaturii mai apropiate și-o trase aproape coborând buzduganul în capul încoifat. Lovi atât de tare încât căpățâna demonică explodează.

Brațul în armură fu prins în gură ca de clește de alt animal. Colții care în mod normal ar fi injectat otravă se rupseră în armura tare.

Dar șocul îl făcu să scape buzduganul. Cu mâna liberă smulse creatura schelălăind și-o aruncă în alt războinic.

Pumnul său se energiză și proiectilul de quass își făcu treaba transformând în substanță lichiefiată alt câine-demon.

Între timp rysul scăpase de atacatorul său împruțit tăindu-l după ce-l lovisese cu micul scut în cap pe altul amețindu-l.

Gheare strălucitoare ieșiră pe pumnul lui Cagn27 și intrară adânc în gâtul următorului războinic cornos care-l crezuse fără apărare.

O umbră trecu pe lângă ei ca vântul și se avântă în luptă, despicând cu ușurință doi inamici. Continuându-și atacul Darr sări în aer și lama tăie alt dușman cu precizie. Ce mai rămăsese dintre ei fură loviți de-o rafală de vârfuri magice ca niște cioburi.

Eliberată de Arkady, ce se ridicase în aer, levitând în interiorul hangarului ca să-i poată vedea pe toți inamicii.

Aventurierii răsuflau greu. Cagn27 și Skar un pic obosiți. Darr nici măcar nu obosise, singurul care obosise era Arkady care se văzuse nevoit să mascheze descărcarea magică în același timp ce lupta.

Imediat Cagn27 verifică carcasa de unde ieșiseră demonii, timp în care Skar inspecta personal fiecare cadavru. Vroia să fie sigur că erau cu toții morți. Văzuseră și înainte demoni care se prefăcuseră morți ca să poată prinde victimele de aproape. Arkady

îi contactă pe Boro și pe Teea, dar demonii de afară păreau să nu fi „auzit” desfășurarea de energii din interior. Continuau să se războiască între ei.

„Nu-mi place deloc.” murmură pentru sine elful alb.

În carcasă se căsca un tunel aproape vertical care dispărea în pământ și rocă. Darr îi ordonă lui Cagn²⁷ să-l închidă. Acesta folosi un tăietor de plasmă, magma curse înăuntru. După ce întrerupse fluxul roca se răci devenind tare. Arkady se lăsă în genunchi și trasă simboluri de protecție peste roca răcită de răsuflarea sa înghețată. Magia urma să protejeze împotriva pătrunderii prin acel loc.

Astera descărca trăznete în mulțimea adunată în fața ei. Transformând în cenușă orcii și porcitanii ce-i urmau. Din spatele ei țărani pe care îi salvase îi strigau numele cu ardoare. Întinse mâna și transformă într-un rug căpetenia atacatorilor.

Drept mulțumire că-i salvase țărani o numeau conducătoare și-i aduceau daruri. Oșteni se adunau în jurul ei, războinici bine înarmați și înflăcărați. Gata s-o urmeze în cuceririle ei. Oraș după oraș cădeau în fața ei.

Viziunea dispăru, se afla în închisoarea mucegăită și întunecată, cu cușca direct în fața ei. Fără să-și dea seama intrase în celulă.

Automat se uită dacă vrăjile de legare fuseseră disturbate.

Nu se vedea nici un semn. Doar cea care permitea comunicarea de afară înăuntru. Și aceea fusese înlăturată de elful alb. Sceptrul ei radia magie protectoare, împiedicând influențe nefaste să o atingă. Și pe lângă el, ea mai dispunea de o grămadă de talismane și farmece.

Șopti în comunicator. „Boro, ați văzut ceva?”

Vocea groasă a ursoidului nu se auzi și numai atunci își aminti magiciana că transmisia era imposibilă în perimetrul închisorii.

Un fior rece îi trecu prin șirea spinării, parcă simțind un atac.

Se trase doi pași în spate așteptând cu sufletul la gură ca vre-un atacator să iasă din întuneric. Cum nici un atacator nu se materializă formă o lumină în vârful sceptrului și odată ce întunericul dispăru se mai liniști un pic.

Atentă, cu ochii mereu pe cușcă părăsi celula.

Trântind ușa după ea.

Ceva în celulă o făcuse să se simtă mică și vulnerabilă. Răsufală greu și se așeză la masă așteptând ca ceilalți să se întoarcă.

Supraveghiind încăperea ursoidul stătea aproape de Teea, acoperind intrările cu armele sale grele. Mirosul său fin l-ar fi avertizat dacă vre-o ființă demonică se apropia, la fel și amuleta ascunsă sub armură.

Așa că reacționează instantaneu trimițând un vârf arzând în perete când văzu stafia ridicându-se din podea.

Teea sări de lângă cortex cu pumnalul dat de Darr în mână.

„Ce se întâmplă?”

„Am văzut o stafie, un spirit rău a poporului meu.” răspunse nesigur ursoidul.

Femeia verifică instrumentele platformei. Arătau zero absolut privind manifestările spectrale.

„Ești sigur Boro. C-ai văzut acea manifestare? Instrumentele mele spun că nu este nimic aici.”

Mârâind ursoidul o aprobă „La fel simt și eu. Dar am văzut ce-am văzut. Și n-am halucinații provocate de stres.”

Deschise comunicatorul:

„Darr, am văzut ceva. O groază a tribului meu. Este imposibil să fie aici, atât de departe de casă.”

„Rămâi cu Teea. Cagn27 împreună cu Skar închid ultimele tunele și vin înspre voi. Arkady și cu mine mergem înapoi în închisore să vedem ce facem cu prizonierul nostru.”

„Am înțeles.” răspunse Boro.

Arkady se uită de-a lungul coridorului ce ducea la primă poartă a închisorii. Îi făcu semn lui Darr să se oprească. Magia îi spunea că ceva nu era în regulă, o perturbare în realitatea Domeniului.

Ochii săi, viziunea magică, nu-i arăta nici un pericol.

Strânse mânerul toiagului pregătind în tăcere o vrajă.

Umbra trecu prin rocă, apărând tăcută în spatele celor doi aventurieri. Gheare lungi, spectrale, ieșiră din perete astfel încât să-l poată tăia în două pe Darr dintr-o singură lovitură. Și o creatură atât de puternică l-ar fi ucis cu o singură mișcare.

Concentrată pe ținta primară, creatura nu văzu mișcarea fluidă a toiagului lui Arkady. Trăznetul verzui cuprinse creatura de parcă ar fi ținut-o într-un câmp de forță. Apoi o sfărma într-o grămăjoară de particule.

Dorianul rămase atent, în poziție de luptă.

„De unde ai știut?” întrebă în grai de luptă.

„N-am știut prietene. Doar în ultima clipă am simțit-o.”

„Să ne grăbim. N-am recunoscut creatura. Poate este din astral.”

„Asteră!” confirmă temerea ce le trecu prin minte amândorora Arkady.

În timp ce fugeau Arkady mormăi:

„Cred că a fost un fel de asasin. Am văzut creaturi asemănătoare în Kemset dar niciodată una ca asta. Am strania presimțire că nu e singură. Trebuie să vedem dacă are legătură cu ființa din închisoare.”

Darr încuviință din cap și activă comunicatorul:

„Teea, ceva mișcare pe afară?”

„Da. Demonii s-au strâns la un loc. Cred c-au început un fel de ritual. Conduc de-un demon ciudat. Emanațiile de energie sunt puternice și continuă să crească. Alții, vânători, probează scutul care înconjoară Fortul. Ca și cum ar căuta o crăpătură.”

„Continuă să-i monitorizezi. Anunță-ne imediat dacă asaltează scutul. Și vezi dacă poți să pornești vre-unul din mijloacele de apărare. Cagn27 te poate ajuta.”

Închise comunicatorul.

Ajunseseră la închisoare.

Astera îi aștepta, un nimb de protecție în jurul ei. Așezase câteva mine magice pe marginea încăperii, capcane pentru entități magice care încercau să intre neanunțate.

Arkady fu din nou lovit de putreziciunea locului.

Darr înaintă la ușa celulei „Să vedem ce e cu prizonierul nostru.”

Astera murmură ceva și deschise ușa celulei lăsându-i pe cei doi să intre, ea rămânând în urmă. Vederea i se încețoșă și văzu din nou scenele de glorie.

Arkady deschise o pecete și extinse contactul.

Ființa dinăuntru se mișcă, „vorbiind”, explicându-și situația ca răspuns la întrebarea mută a vrăjitorului.

Era o ființă a Planului Astral. O ființă puternică care atacase caravane, nave, vase traversând astralul. Le văzuse ca o intruziune în domeniul ei personal. Folosindu-se de ființe mai mărunte se apăraseră de cei trimiși s-o vâneze. Îi oprise pe primii. Dar următorii fuseseră o echipă de elită a vânătorilor Legiunii. Folosind un vas astral legionar o capturaseră și-o aduseseră aici. Unde chiar și închisă simțise atacul demonic.

Puterile ei i-ar fi permis să fugă înapoi în Astral, dar cușca o ținea pe loc. Se oferă să-i ajute pe aventurieri să scape în schimbul eliberării sale ca să se poată întoarce acasă.

Arkady întrerupse contactul cu entitatea. Simțea ceva bătrân în ea. Și rău. Dar ființele astrale puteau fi și bune și rele. Iar de obicei viața lor număra în secole.

Mâna lui Darr îi atinse umărul.

„Te simți bine?”

„Da. De ce?”

„Ești în transă de ceva timp. Am crezut că ești posedat. Astera m-a asigurat că nu e cazul dar nu sunt dispus să-mi asum riscul.”

În timp ce Darr vorbea văzul vrăjitorului devenea tulbure. Îl văzu pe Darr ca prin ceață, îngenunchiind în fața sa. Văzu cripte

de când timpul deschizându-se, înăuntru codexuri de magie veche, a căror înțelesuri erau ascunse de milenii i se dezvăluiau doar lui. Puterea creștea în el, devenise o forță printre Domenii.

Cu un efort de voință vederea i se limpezi. Și vrăjitorul era prea experimentat ca să creadă că totul fusese o vedenie.

Înainte să poată reacționa Aștera strigă de la ușă.

IV

„Demonii au trecut de scut! Teea spune că sunt cel puțin o duzină dintre cei mari.”

„Să mergem.” zise sec Darr.

Arkady închise protecția pe care tocmai o disturbase și-l urmă pe comandantul dorian. Era timpul, încă o dată, să-și testeze puterile, să-și măsoare forțele împotriva dușmanilor săi. Accepta încercarea ca pe un test și exercitarea magiei ca pe un joc periculos. Un joc pe care îl jucase de multe ori. Și până acum supraviețuise. Se aflase și înainte în situații fără ieșire, și cumva supraviețuise.

Avea să supraviețuiască și acum.

Odată ce părăsiră interferența închisorii comunicară cu ceilalți deveni posibilă. Demonii umblau ca și cum n-ar fi avut o țintă precisă dar făcuseră o gaură în zid și se revărsau liniștiți. Mici ființe asemănătoare cu liliecii dar mutate de puterile demonice zburau pe pereții exteriori.

Ciripind în limbajul lor straniu. Căutând o intrare.

Alte ființe demonice, patrupezi masivi, quntari, se repeziră la ce mai rămăsese la resturile intrării maiestuose a Fortului. Deschizându-și drumul ca niște uragane de putere.

Infanteria demonică își croii drumul prin coridoarele fortului. Căutând să urce către nivelurile superioare unde demonii „miroseau” viață. De parcă demonul ce-i controla știa unde îi sunt inamicii și că inima fortului se pregătea să bată din nou.

Cei trei aventurieri se grăbeau pe coridorul lung, urmau să se întâlnească cu Skar și Cagn27 la o intersecție pe care o blocaseră și Skar o considera teren bun de luptă.

În timp ce fugeau Arkady își întări prietenii cu vrăji de suport, înzecindu-le viteza și forța fizică. În jurul său pielea

magică, groasă, ca de piatră, se forma cu ușurința zecilor de ani de experiență.

Acum că demonii îi găsiseră putea să-și desfășoare întreaga forță de care dispunea.

Alergând lângă el Darr strânse mânerul „Cântecul Vântului”, prinzând puteri. Talismanele sale magice prindeau viață oferindu-i puteri suplimentare pe care în curând demonii le vor simți pe pielea lor. O aură de foc îl înconjură, urma să-i ardă adversarii. Păstra alte puteri închise deocamdată, avea să aibă nevoie de ele în curând. Aruncând o privire la prietenul său își dădu seama că acesta trecea din nou prin transformarea în o creatură a magiei astrale.

Tocmai de aceea îl prefera pe Arkady altor vrăjitori. Poate era singuratic și încăpățânat dar în momentele în care magia se dezlanțuia devenea ceva cu adevărat de văzut. Și rezervorul de magie a elfului alb părea nesecătuit. Văzu irizațiile întunecate acoperind vrăjitorul ca și irizații stacojii în jurul toiagului.

„Boro, ai grijă de Teea.” zise în comunicator Arkady „Cred că vor încerca un atac direct asupra centrului de comandă.”

Magia se răspândea în corpul său. O simțea întărindu-l.

Darr dădu pe gât o licoare care urma să-i dea grația unei feline.

Astera își pregătea și ea magia, gata să cheme aliați în ajutor sau să lovească în demoni cu magie celestă.

Erau pregătiți de bătălie. Și urmau să lupte până la ultima suflare. Să ia cât mai mulți demoni puteau cu ei. Iadurile urmau să-și amintească vreme lungă de ceata lui Darr.

O explozie de foc marcă declanșarea primei mine lăsată de Cagn27. Bestiile demonice erau rezistente la foc dar mina avusese forța direcționată.

Două creaturi fură transformate în cenușă. Celelalte rămaseră descumpănite, dărâmaseră baricada ridicată în grabă de aventurieri dar acum se dară înapoi zăpăciți. Demonii din spate văzură și le ordonară să se arunce în baricadă.

Și asta și făcură pulverizând-o.

Demonii vroiau să ia ființele aflate în fort în viață. Ca să se poată juca în voie cu ele.

Demonul ce conducea oastea drăcească își ridică capul masiv, ca cel de berbec, cu gura plină de colți masivi, lăsând să-i scape un muget de bucurie. Stăpânul său urma să-i fie recunoscător pentru carnagiul oferit. Brațele masive indicară trupei de troli masivi de fier să treacă la atac. Uрмаți de-o ceată de demoni minori.

Alte ființe zburătoare se ridicară de la sol căutând canale de intrare la nivelele superioare.

Restul demonilor rămaseră deocamdată alături de căpetenia lor.

Cagn²⁷ aruncă o bombă în josul coridorului, explozia ei ucigând instantaneu demonii. Îi aruncă în Abys împrăștiindu-le esența.

Următorul demon își iți capul de după colț și primi bulgărele de quass în plin. Alte două bestii patrupede năvăliră în intersecție căutându-și dușmanii.

Muriră aparoape instantaneu sub două săgeți otrăvite trase cu îndemânare de Skar cu arcul său magic. Provizia sa de săgeți ucigașe era limitată dar îi oferea un avantaj important în lupta de la distanță.

Demonii intrară în forță în intersecție.

Lamelari, urmați de quntari și demoni cu brațe lamă. Îi urmau alte tipuri, rasele demonice erau multitudine.

Însă pentru aventurieri nu conta. Erau doar alți inamici care trebuiau distruși.

Darr le bară drumul, lama de forță despicând creaturile demonice, armurile și pieile diavolești opunând o rezistență minimă. Iar viteza și precizia dorianului erau de neegalat. Trei, patru demoni fură uciși înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Dorianul dansa cu lama ucigând tot ce întâlnea în calea sa, demonii se buluceau peste el dar zburau înapoi uciși sau rupti în bucăți.

Torentul de foc celest curăță alți demoni, Aștera folosindu-și sceptrul ca să controleze puterea.

Dar masa de demoni continua să se reverse în intersecție. Și acum veneau demoni puternici, a căror energii le egalau pe cele a aventurierilor.

O creatură demonică jumătate caracatiță, jumătate scorpion, lăsând o urmă slioașă pe podea invocă magia aruncând un torent de sulite de energie haotică în aventurieri. Scutul lui Cagn27 străluci când o sulită îi atinse umărul.

Creatura fu strapunsă de vârful înghețat trimis de Arkady.

Săgeți solare trase de rys opriră valul de monștrii pe moment, exploziile de lumină dăunându-le, dar un vânt magic îl prinse și-l aruncă într-un perete.

Arkady luă o baghetă de la brâu și îi descătușă puterea. Ceea ce urmă fu de nedescris. Torentul de foc arse demonii în întregime. Nici măcar demonii puternici nu rămaseră în viață. Bagheta avea o singură folosire dar puterea ei era devastatoare.

Cum prietenii săi se dăduseră la o parte elful alb folosi altă baghetă să lanseze un roi de vârfuri înghețate în trolii de fier ce dădeau la o parte demonii minori căutând să intre în luptă. Vârfurile de gheață trecură prin pielea de fier a trolilor ca prin unt. Și cum fiecare vârf de gheață avea un metru și jumătate, unele trecură prin câte doi adversari încurcând mișcarea hoardei.

Umbre masive năvăliră în intersecție, vrăjitori demonici din casta niwuh. Urmați de mâncătorii lui Uhul. Săgețile lui Skar ricoșară, pulsul lui Cagn27 fu reflectat într-un perete de apărările magice. Chiar și Darr, care sărise înapoi în intersecție cu spada fulgerând, fu aruncat înapoi de vrăjitoria Iadurilor.

Arkady aruncă o slabă de proiectile luminoase în timp ce Aștera formă o vrajă ce respingea energiile demonice.

Văzând că ființele demonice nu dau înapoi, Arkady se concentrează legând magia sa cu cea a mânușii telekinetice.

Pulsul de forță aruncă demonii în spate și prăbuși tavanul tunelului.

Întregul fort se cutremură sub energia eliberată.

Dar rămaseră cu câțiva demoni puternici de luptat în intersecție. Și aceștia aveau să-și vândă scump viața.

Boro văzu primul atacatorii. Un gargui și-un paianjen enorm. Cum ajunseseră în coridor nu știa, probabil pe la etajele superioare, existau destule coridoare pe care nu le închiseseră acolo.

Nu mai conta.

Paianjenul fu prins într-o capcană lăsată de Arkady și transformat în cenușă. Garguiul deveni atent, strângându-și aripile se apropie de centrul de operațiuni.

Făcându-i semn Teei să stea lângă platformă Boro se strecură ocupând un loc de unde avea o țintă clară asupra creaturilor.

Vârful arzând făcu o gaură în stomacul garguiului.

Alte creaturi înaripate aterizară pe platformele din apropiere alertate de șuierăturile și răgetele celui aflat pe moarte. Ursoïdul îi lăsa să se apropie ucigându-i metodic cu arma de distanță. Pe ultima o lăsa să explodeze în sigiliul pus de Darr.

Doi gargui se lansară ca niște proiectile din penumbra coridorului. Pe cât era de masiv, Boro se feri cu ușurință de ei. Erau prea aproape ca să mai tragă în ei, apucă lancea găsită în fort. Lama se energiză și trecu direct printr-o aripă, smulgându-i creaturii un urlet de durere. Continuă trecerea împlântându-se în gâtul celuiilalt, lăsând să țâșnească un sânge gros negricios.

Creatura lovi cu ghearele ei lungi ursoïdul, doar ca să vadă cu mirare cum lunecă neputincioase pe scoarța magică care îl acoperea pe Boro, o mică vrajă dată de centura groasă de piele de dragon pe care acesta o purta.

Vârful lăncii reveni intrând în burta garguiului.

Șuieratul pistolului cu plasmă îl făcu să-și întoarcă capul.

Teea stătea în cadrul ușii cu arma fumegândă. Proiectilul ei transformase creatura ce se strecurase pe perete ca o insectă pregătită să sară pe spatele ursoïdului, într-o grămadă de masă vâscoasă.

Rânjind Boro aruncă cât colo corpul fără de viață al garguiului.

„Treci înăuntru. Arkady a spus să te apăr. N-aș vrea să fiu în jur dacă află că noua lui prietenă nu mai este întreagă.”

Teea, neștiind ce să spună rămase pe loc. Filtrase cu Arkady în timpul misiunii dar vrăjitorul elf alb era taciurin și greu să-ți dai seama ce gândește.

În luptă să stai pe loc este o greșeală.

Creatura demonică cu șase picioare leonide, corp de liliac, coadă de scorpion și două membre lungi care îi ielșeau de pe spate se strecurase pe coridor. Țepi lungi acopereu pielea groasă transformând-o într-o armă de temut în arsenalul demonilor.

Ființa lovi locul unde fusese Teea cu o secundă înainte, Boro se aruncase trăgând-o în interiorul camerei de operațiuni.

„Stai pe loc!” strigă ursoidul la fată.

Și apucă aruncătorul magic.

Bulgărele de magie lovi creatura dar n-avu destulă putere să o omoare. Rănită, lovi cu ură în ursoid.

Scutul ce-l apăraseră de ghearele garguiului straluci puternic dar nu suportă lamele ascuțite. Trecură și îi loviră armura.

Din aliaje știute de făurarii Olyntului, modelată cu grijă de către aceeași magi-făurari, modelată pe exterior în basoreliefuri reprezentând momente istorice glorioase din lupta ursoizilor armura îl costase o grămadă pe Boro. Dar își merita banii.

Opri lamele creaturii demonice. Șocul era acolo, dar lama doar îndoise armura în preajma pieptului.

Furios Boro se mișcă cu o agilitate greu de crezut la un ursoid. Purta pumnii Distrugătorului, dăruiți de către Arkady. Când se energizară prinse gâtul creaturii, țepi lungi se formară pe ele și începu să tragă viața din creatură. Care nu se lăsă, lovi cu lamele și cu coada cu vârf-lamă. Boro se ținu bine, cu toate că era lovit peste tot. Își împlântă lamele de pe cealaltă mână în gâtul creaturii.

Cu o ultimă smucire urâtania muri.

Tot timpul Teea stătuse cu „Dintele Lupului” în mână pregătită să lupte dacă era nevoie, nu avusese curaj să intervină. Nu numai că îi era frică dar cu experiența ei limitată l-ar fi putut lovi la fel de ușor pe ursoid ca și pe inamic.

Pericolul fusese înlăturat pentru moment, monstrozitatea ce încă se mai scutuța ușor pe podeaua plină de sânge provenind de la mai multe specii, fusese ultima care trecuse de capcanele puse de apărători.

Între timp la nivelele inferioare ale Fortului lucrurile stăteau rău.

Demonii forțaseră tunelul, magia lor topise roca redeschizând tunelul și valul de demoni îi despărțise pe aventurieri după ce o căpetenie demonică fusese ucisă de Arkady și explodase într-o mare de magmă ce topise până și trupurile demonice. Marea de magmă îi lovise pe aventurieri, scuturi de magie oprind cu greu roca încinsă zburând cu viteză în jurul lor.

Darr și Arkady fură împinși în sus în timp ce Cagn²⁷ și cu Astera fură forțați spre închisoare de zecile de mâncători și demoni de luptă, împinși de la spate de niwuh care își folosiseră puterile ca să lanseze un atac infernal masiv asupra mercenarilor.

Skar se găsea sub dărâmături și sub cadvrelor a patru quntari și doi călăi demonici. Ultimul dintre călăi folosisese halebarda încărcată de magia iadului, retezase mâna rysului și-n timp ce acesta omora un quntar halebarda intra în coastele sale. Armura nu putuse face față magiei iadului și vârful lung alunecase înăuntru.

Skar murise sub loviturile halebărzilor, călăii demonici lovind cu ele fără milă, simțind o plăcere imensă să chinuiască războinicul.

Arkady ridică mâna eliberând o serie de discuri de energie rotitoare, a căror margini ascuțite trecură prin călăi zdrențuindu-i, transformându-i în bucățele.

Darr aruncă ultimele bombe cu gheață pe care le mai avea, efectul asupra demonicilor era instant.

Totuși se vedeau împinși în spate.

„Nu-mi place să mă retrag în fața servitorilor Iadurilor.” mormăi Arkady folosind toiagul să trimită trăznete în demonicii ce se adunau în coridorul ce urca povârnit, cu trepte tăiate în piatră.

Darr tăcea, încercând să contacteze restul cetei, mai ales cei doi membri care fuseseră împinși spre închisoare. Cagn27 era un veteran dar Astera era încă o novice după regulile mercenarilor.

Avea dreptate. Cagn27 se retrăsese spre închisoare deoarece o considera opțiunea tactică cea mai bună. Văzuse călăii demonici intrând în intersecție în forță, știa că nu le putea face față așa că intrase în coridoare lăsând mine magice în urmă.

Fiecare mină producea un vortex de energie care tăia orice, barând calea urmăritorilor. O trăsese pe Astera după el. Sigiliile închisorii urmau să le ofere un adăpost temporar împotriva hoardei de creaturi demonice ce nu mai părea să se termine.

După calculele sale ucisese o grămadă de demoni, mult mai mulți decât văzuseră inițial în afara Fortului. Asta însemna că spre deosebire de ei forțele Iadurilor aveau acces la portaluri.

Ajuns la porțile închisorii trimise un baraj de proiectile de plasmă în spatele său de-a lungul coridorului înainte să le închidă.

„Reactivează protecțiile!” vocea sa bubui la Astera care privea împietrită în gol

Văzând că nu se mișcă, Cagn27 o scutură puternic, repetând ce spusese.

Magiciană reacționează ca în transă scoțând o baghetă lungă de sub robele largi și rosti repede vraja ce readuse sclipirea în porțile închisorii. Însemna că vrăjile de protecție reveniseră la viață.

Aveau timp să răsuflă, vrăjile de protecție ce apărau porțile erau acolo de milenii și ținuseră departe intrușii de orice fel.

Ceea ce nu avea să-i împiedice pe urmăritorii lor să încerce să intre. Deja ușile erau izbite de forțe enorme. Și nu doar simpla forță brută a demonilor ci de forțele magiei Iadurilor.

„Locul cel mai sigur e în celula unde este închisă creatura astrală.” Astera arată cu bagheta celula cu pricina.

Imediat. Să le lăsăm câteva cadouri.”

Deschizături apărură în armură și mine ieșiră afară. Mine plate de formă rotundă. Cu dexteritate Cagn27 le așeză astfel încât să acopere întreaga parte centrală a închisorii.

După aceea se retrase înapoia ușii celulei, gata să o închidă imediat ce creaturile demonice intrau în închisoare.

Mintea înfricoșată a Asterei era plină de imagini. Imagini de groază, arătându-i ce avea să i se întâmple când demonii aveau să rupă protecțiile și să intre înăuntru. Ceea ce era iminent.

Cagn27 era concentrat lângă ușă, armamentul său individual fiind capabil să omoare câțiva demoni înainte să închidă ușa.

Viziuniile nu-i erau adresate lui, vocea îi era clară numai magicieniei. În curând demonii aveau s-o devoreze. Ea ripostă furioasă, camarazii ei vor veni îndepărtând demonii. Ființa îi arăta marea nesfârșită de creaturi ale Iadurilor care îi împingeau prietenii tot mai departe, și alții așteptând în jurul Fortului.

Îi arăta chinurile la care erau supuși magicienii de către demoni, timp de sute de ani. Până când se plictiseau și îmbibau sufletul într-o mașină infernală servind demonii pentru eternitate în durere.

„Eu te pot apăra” murmură ființa „Îți pot transfera puterea ca să deschizi o poartă inter Domenii” continuă să-i șoptească „Îți vei putea salva prietenii.”

„Dar cum te pot ajuta.” murmură Astera „Sigiliile care închid cușca sunt peste puterea mea de-a le desface.”

„În peretele de Vest se află un compartiment secret. Pune mâna pe piatra neagră netedă și rostește cuvântul - deschide -.”

Astera îi urmă îndemnul. Cagn27 nu văzu, preocupat să distrugă o stafie care se strecurase cumva prin ușă. Astera atinse piatra netedă, o bucată de perete ieși în afară, un compartiment mic de piatră în care se afla un obiect cilindric scurt, cam cât mânerul unei spade de două mâini, gravat cu ideograme ciudate.

Magiciană îl luă cu atenție.

„Acum desfă vrăjiile obișnuite de protecție.” murmură mios voce.

Vrăjile simple închizând cușca fură ușor de desfăcut.

Sigiliile de protecție erau cu totul altă poveste. Acestea erau puse cu magie străveche, magie puternică care nu se lăsa ușor modelată.

Cagn27, total absorbit de ceea ce se întâmpla afară, mai ales că tot mai multe stafii treceau de poartă, nu văzu ce făcea magiciana.

Așa că nu observă Astera îndreptând micul rod spre fiecare sigiliu, murmurând vrăji pe care nu le cunoscuse cu câteva momente înainte.

Cu fiecare sigiliu desfăcut ființa devenea din ce în ce mai insistentă. La fel și demonii de afară care erau pe punctul de-a distruge poarta și năvăli în închisoare.

Arkady lansă o strălucire ce acoperi coridorul formând un scut impenetrabil. Respingea orice vibrație negativă așa că pentru demoni era ca și cum ar fi fost mreu împinși înapoi de-o presiune enormă. Cum artefactul ce genera zidul avea propria sursă de putere Arkady își păstra propriile puteri intacte.

Când simți ceva.

Ceva puternic. O sursă de energie magică care creștea. Nu mai întâlnise de mult o asemenea prezență magică. De la primele sale întâlniri cu Păterile.

Creatura închisă în cușcă. Ori ea, ori vre-o mare căpetenie a demonilor venise ea însuși după ei.

Primiseră și o veste bună, Teea activase câteva dintre armele ascunse ale Fortului, golemi de piatră ieșiră din pereți și începură să strivească demonii.

Două porți blindate se închiseră blocând Camera de operațiuni.

Darr îi pansase rana lui Boro și apoi cei doi se apucară să formeze o baricadă improvizată. Și pregăteau ultimele bombe de foc și gheață.

Elful alb era mai îngrijorat de ceea ce simțea. Energia magică se transforma, modelul trecând de la calm complet la furtună. Transformându-se într-o tornadă.

Arkady strânse un talisman ce-l purtase mereu la gât în ultimele cinci decenii, sperând că nu va fi nevoie să îl folosească.

În cușcă, ființa energetică lăsa să-și curgă tentacolele în afară. Aproape toate sigiliile fuseseră deschise. Puterea entității cuprinse tot mai bine rădăcini în mintea magicienei, hrănind-o cu viziuni umitoare, în același timp întunecând mintea ființei în armură ce stătea la ușă. Lucru care devenise mai ușor odată ce sigiliile fuseseră desfăcute.

Încă puțin.

Ultimul sigilu se dizolvă, ștergându-se din existență. Și odată cu el și magia ce ținea închisă ființa astrală.

Fortul se cutremură când cușca explodează pur și simplu, bucățile aruncând-o cât colo pe Astera și pe Cagn27.

Eliberată, ființa se schimbă. Devenind tot mai mare și luând formă concisă. Tentacule de energie loviră nebunește în jur în timp ce revenea la forma ei normală.

Aripi enorme de liliac se formară bătând aerul, un braț gros cât un trunchi de copac prinzând formă materială. Gheare lungi cât lamele de spade tăiară aerul. Alte două brațe spectrale se formară, unul dintre ele apucându-l pe Cagn27. Gheara astrală străpunse armura și corpul cu ușurință. Tentacolul magic intră în Astera care scoase un urlat de teroare.

Spiritul ei era devorat de ceea ce eliberase.

Creatura lovi cu brațul spărgând ușile și rupând pereții celulei. Protecțiile nu contau pentru puterea sa. Simțe o sursă de energie magică, undeva mai sus.

Își aminti de ființa care îl chestionase mai devreme.
Și cu un muget se ridică. Dărâmând fortul în jurul lui.

Arkady văzu forța veniind spre ei, ca o tornadă de energie magică.

Strigă disperat la ceilalți: „Veniți lângă mine. Acum!”

O trase pe Teea de lângă cortex. Darr și Boro îl cunoșteau și săriră lângă el.

Magia îi înconjură, formând un glob involburat de magie albastră care țâșnii prin perete în afara zidurilor Fortului și îi depuse pe un deal din apropiere neatinși.

Tocmai în timp, căci întregul fort se cutremură și începu să se dărâme.

O creatură gigantică ieșea de sub ruine, sfărâmurile fiind aruncate din jurul său.

Vrăjitoru elf alb recunoscu ființa și-și dădu seama de ce simțise putreziciunea în închisoare.

Fiița ce distrusea Fortul nu era o ființă a Domeniului Astral, nici măcar nu era o creatură magică obișnuită.

Era un Prinț a Iadurilor, unul dintre Marii Demoni.

Care îi căuta pe mercenari acum că era liber. Îi simți și când îi văzu un tentacol spectral încă ținând-o pe Astera ca pe o păpușă coborâ la nivelul lor.

„Ha. Ha. Ha. Ați fost atât de ușor de păcălit.” râsul demonului cutremură pământul.

Arkady nu spuse nimic. Își aduna forțele. Darr ținea sabia ridicată cu vârful spre capul monstrului, prin minte trecându-i diferite planuri de luptă, abandonându-le unul după altul, nu știa cum ar putea distruge Prințul Iadurilor.

„Ar trebui să vă mulțumesc. N-aș fi reuși să mă eliberez fără ajutorul ei.”

Astera fu mișcată ca o păpușă bine arcuită.

„Doar cineva cu inima bună care credea într-o cauză dreaptă putea să folosească rodul de desfacere. De aceea servitorii mei n-

au putut să mă elibereze odată ce-au distrus fortul blestematei Legiuni. A trebuit să vă aștept închis în acea cușcă oribilă unde m-au pus Gardienii Legiunii. Acum că nu știu că sunt liber îi voi lovi cu toate forțele. Voi stârpi mii de legionari dintr-o singură lovitură.”

Acum portaluri se deschideau peste tot în jurul lor lăsând să iasă trupe demonice, de la creaturi animalice netrebnice la vrăjitori puternici a demonilor.

Un plan trecu prin mintea războinicului dorian. Dar îi trebuia timp ca să-l pună în aplicare. Făcu semn lui Arkady, codul lor secret a mâiniilor transmisea informații rapid. Acesta îi dădu de înțeles că a priceput mesajul.

Corpul Asterei fu coborât direct în fața lor de tentacolul translucenț, fiind transformat în cenușă, care fu împrăștiată repede de vânt.

„Boro. Ai grijă de Teea prietene.” zise încet Arkady atingând talismanul de la gât.

Tânăra femeie nu pricepea, dar ursoidul fusese prieten multă vreme cu Arkady și cam știa ce urma să se întâmple. Așa că o apucă pe Teea și o trase în spatele lui.

Sfărmând talismanul Arkady eliberă puterea dinauntru.

Știa că nu avea nici o șansă împotriva unui Prinț a Iadurilor. Așa că în loc să folosească vrăji se deschise puterii transformându-se pe sine cu ajutorul talismanului.

Magia curse în el, venindu în el de parcă ar fi detestat ființa demonică. Controlul său asupra torentului de magie era doar parțial. Creștea văzând cu ochii, transformându-se într-o ființă titanică, vag umanoidă, de energie astrală. Un titan aproape la fel de mare ca ființa demonică, înconjurat de-un nimb magic.

Pumnul său lovi prințul demon în falcă silindu-l să dea înapoi.

Apucând doi demoni puternici îi aruncă în ceilalți unde explodară cu putere nemaivăzută. Prinse tentaculele spectrale ce vroiau să-l biciuiască și le rupse. Ceea ce smulse un urlet de durere demonului uriaș.

Demonii mai mici se dară înapoi, un picior a titanului aruncând cete de ei prin aer.

Marele Demon își reveni și un torent de energie verzuie se revărsă din gura lui. Împroșcând titanul ce devenise Arkady.

Care căzu în genunchi.

Dar vrăjitorul nu se lasă, eliberă trăznete din palme lovind demonul.

Însă lupta era inegală. Arkady avea puteri impresionante dar nu se putea pune cu un Prinț al Iadurilor. Energii stacojii izbucniră din ochii prințului demon lovind corpul titanului, dar unde trăznetele lui Arkady avuseseră efect minim durerea produsă de focul demonic era inimaginabilă.

Schimbând tactica Arkady se aruncă la gâtul demonului lovindu-l cu pumnii în față. Fiecare lovitură lăsând explozii de lumină.

Dar brațul înzăuat al demonului îl prinse. Destul ca tentacolele astrale să-i înfășoare torsoul. Tepi spectrali înfloriră pe tentacule strapungând trupul titanului. În timp ce colți lungi se înfipseră în umăr. Otrăviindu-l cu energii haotice.

Capul lui Arkady se lasă pe spate lăsând să-i scape un urlet de durere. Ochii îi scăpărară și o explozie de lumină celestă aruncă demonul în spate.

Aducându-și aminte de prietenii lui Arkady trimise o salbă de trăznete albe în dușmanii ce-i înconjuraseră pe mercenari transformându-i în grămăjoare de praf.

Prințul demon reveni la atac, prinzându-l cu brațele groase în timp ce tentacole spectrale cu țepi îl biciuiau fără încetare. Arkady bară câteva lovituri și izbi și el cu pumnii.

Gheare astrale crescură pe mâiniile titanului și furie astrală sfâșie în pielea magică a demonului. Energie astrală se ciocni cu energie diavolească.

Explozia de lumină îi orbii pe cei ce priveau lupta titanică. Alte tentacole, de data asta cât se poate de materiale din ce părea a fi magmă, loviră titanul astral, în timp ce alte tentacole i se

încolăciră în jurul picioarelor încercând să-l trântască la pământ. În timp ce demonul vomita acid

Cât era Arkady și cât era puterea astrală nimeni nu putea ști dar ghearele tăiară tentacolele cu ușurință și alte trăznete astrale izbiră ca niște ciocane Prințul Iadurilor. Împingându-l să cadă în genunchi.

Însă demonul era un Lord și se ridică scoțând un muget ce cutremură cerurile. Opt brațe crescură și umplute de energie îl prinseră pe titan. De data aceasta vomită energie diavolească arzându-l complet pe titan.

Care apelă la ultimele puteri și emise o rază celestă ce reteză brațele diavolului. Dar era surclasat, un alt șuvoi de energie îl aruncă pe spate, tot ars. Arkady reveni la forma sa inițială, deabia răsuflând.

„Și acum mori!!!!” urlă Prințul Iadurilor ridicând brațul gata să-i nimicească pe aventurieri.

Când o bardă enormă tăie brațul spectral. Un gigant în armură de luptă astrală ieșise din un portal albastrui. Și nu era singur. Alții îl urmară. De mărimi impresionante mânuind arme magice intrară imediat în luptă lovindu-l din toate părțile pe demon.

Doborându-l sub asaltul lor combinat.

Văzând sfera de lumină din mâiniile lui Darr, Arkady reuși un zâmbet slab.

Recunscuse în salvatorii lui pe Venerabilii Gardieni a Legiunii. Prin porțaluri apărură alți membri a Legiunii. Vrajitori, mistici, șamani, biomanți, wakari. Însoțiți de trupe de asalt grele. Cei care îl închiseseră pe Prințul Iadurilor și înainte.

Și aveau s-o facă din nou.

Fuseseră chemați de Darr odată ce călătoria interplanară devenise posibilă după ce Prințul Iadurilor fusese eliberat și-și chemase slujitorii lângă el.

Arkady era grav rănit dar magia unor pietre de viață îl menținea conștient. Refăcându-l. Acceptă ajutorul lui Teea ca să se ridice și zâmbi când văzu demonul aruncat la pământ.

Da. Venerabilii Legiunii își știau treaba și nu aveau să-l scape din nou.

Iar o parte din prietenii lui supraviețuiseră. Pe moment doar atât conta.